

یقایل سریب هدا فانگفت
فغیرت هدا و مکتی شد عینه
داستنگاف، نیک داشتن و
سے کردن و پر غشی خودن
ن کل (متفکه) هنگفت از من
فریم را و نیکردن کار رایقال
نگفک العل اذَا امْتَلِه
ن کل (نکل)، بکسر قید و
بند بخت و بند آتشین، انگال جمع
قال الله تعالیٰ ان لہیا انکا لہ زنے
از لکام بالکام سور نامه برو آپن
لکام و مبار در مرقدے که ازوے در
بند شوند و شناد وے دیجک
مش شنبه و شبہ یقایل الله نیکل پر ای
نیکل پیدا گذاشہ

(نکل) باضم آنچہ بران سزا کند
یقایل ما نگفکه احمد ساریو معا
و لا یو مینی متأقطعه، و فلان
غیث (نیکفت) مجھو لا اے کے
لا بقطع و بخرا و حیث لانگون ای
ذیکرخ د (یخیل آخڑا لا بقطع و
اس ن (نیکفت از نکف) مکرت

نگداشت ازان کار و باز ایاده
در پیمن آن بسته بگوش بشایے و لو
حکم خند و مرد تواند لیر و زیر کا نمود
کار و اس پر قدمی رام کرد و تیز خاطر و
آز بوده صدر الحدیث ای الله
یحییی البکل علی النکل الیتمبل

القوی التجرب علی الفہر العوی
المترقب فی الجہاد فی سبیل الله
نکال، کصحابہ عقرہت و مزار ہر
و شاد اسم است نکیل راقی الله تعالیٰ
نکال ایکابین پیدائیماد و ماتا علیکم
و میل النکال الا شہاد بالفقیہ
و رازا و و نیکل (نیکاف) پتے گردن
دکاکل، ترسنه سست پیغمبر
دان چہے بھائے رفقن حسیل کردن
دل و همرو اسد و ز ایتاره از سوکند

نیکفت، نیک و از نکاد کا یے
نیکفت، ہمینج جائے است و
پوشاہے بود جپر را

(متفکف) کجس مرضیت +
(متفکف) فنز لازم، متفکه هر کو

ان، نیکفت الدفع بخت
پاک کر ایک از رفارم و

نیکفت عنہ بزرگی ازان عذرل
خود و نیکفت ہے گردن یقایل

نیکفت اثره اذَا اغترضه فی مکان
تہلی افه اذَا علّا کل فاصیں ایکنی

لایو دی ایشرا و پری کردن یقایل
نیکفت اسیت ای افطخته ای

انقطع خی و هدا غیث طلا نیکفت
و یقایل مانگفه احمد ساریو معا

و لا یو مینی متأقطعه، و فلان
غیث (نیکفت) مجھو لا اے کے

لا بقطع و بخرا و حیث لانگون ای
ذیکرخ د (یخیل آخڑا لا بقطع و
اس ن (نیکفت از نکف) مکرت

نگداشت ازان کار و باز ایاده
رس، نیکفت مینه) بیهی شاذان

و نیکفت ایل نیکفت (پیدا
کرد و ضدو بن زنخ شتران +

نیکفت نیکفت (نیکفت) نیکفت ازان
و نیکفت، بجزیت مخفیت ہنر را

نیک، نیکه معن ایکر نیکعا،
ایتح شتا و نیہ او را از کار بارو

خود و دز ساخت از اه و نیک
و مانگو عکله میل نیک بران +

و نیز نیک، بازخ پویش فروزین
بیشنا بانیل و نیکت برگون کے

نہن و بند کردن حق کے را از
مسدود اون آن از اضداد است

و پر شیون سی کردن بر سر راء
مکان بفخم الغویه مسله

وس ایخیع الله نیکعا) مکرت پیت
پیست از بیی او +

(متفکف، یکرم سپا می رو نمده +
را کھان، بیی بانیه از کار و

دور گردانیدن و مانه سختن +
آئیک نیک، نیکلیم بی پیت پیت

اخوان + * * *
نیکیتیخ، تیره میش گردانیدن
کے را بستا بانیدن +

ن کل نیکفت، محکم
ضعد میز خود کردین فرخ
سان فرم کوش و پیش کوش باشد

نیکفت، پیچے +
(نیکفکان)، باضم والمع، بالتجرب

دو بن اخوان زنخ بچپ راست
ذات نیکفت، کامیر مرضیت
بنامیل + دیوم نیکیت

<p>ستم با بفتح مثلاً + ن م ت د ن ک ت) ، با فتح حکایت لیزنان فیتیت و لاشکریا اعبیتیتیرا ادلا اصلدار الفضیل و سنتیکیه ن م ذ ر ج د ک ن و د ج) ، با فتح نونه معرج است انعواف لغة ردیله فیه او لمح ن م ر (نہر) بالکسر نام مردے دھونیر بن سعدی و نہر ، بالضم فیتیت در جلد اہلی نہر کا ، بالضم حکایت از هر گنج ک پا شد شمر ک صریح + بفتح د نہر ، گلکف پنگ و بکسری قرائت فیه بفتح منش آنہر کا فس دانہماد د نہر بالضم و بعضیں و بفتح د غانۃ) کتاب د غانۃ و مکار و عیادت و مکور جمع در طبع آن عدادت شیرست و درشدت بوسے مثل نہد عمرند هو است د من المحن) آب چکنیو بسما ر ساده گوارد شبرین باشد یا ش در سب خاص و پاک از آلانش و د د نہیں رو رباریت خبده و قیمتی قاسط) پر تعبیر است فرمی محکمة ضرب بوسے من لائل آشیت اخال اهری ای مقطعه از افت خاتم بن عبد اشود حافظ دیوبن عبدالله بن عبد التبری و تمہن توکب شاهیت که زمان چاپی و اسلام را دریافت و پاک حضرت صلی اللہ علیہ الہ وسلم رحم لشته و آزادنگو با بفتح و فیکه و سیفی و نہر کا ، کفر حیت ابر کاره خردیو یکنون تابع و نسخه از چادر گلی و شور که در آن خطر طسواد و سپید</p>	<p>او از تخف و صنه عیال فی الدعای لیزنان فیتیت و لاشکریا اعبیتیتیرا ادلا اصلدار الفضیل و سنتیکیه گری آفتاب + الر سیتیکیه هشیدن بوسے د مان در گردان فرسودن کے را ن ک می د مکنکی) کشت و مجروح و فن ، گلکی العدد و فیه بیکایه گلکه بکت کشت و متن را و مجروح کرد و بسکاید و منکی الفرق حاده با ذکر د پرست ریش را و بقال لا شک ای لانگیت و لاجعلت میکیا ان ل حج د نیلخیج) بالکسر و خان پیک زمان بر و شرم پاشنه تا لکار سبز غایر یا مصارعه بر ک نیل است و آزادنیتیج) نیز گوئند بخوب خون شامی) الثوی الشیخ) بحد نیل ان ل ف د نیلخیج) بفتح کریب د آزانیو فرنیز گوئند خاری است و آن در آب ایستاده روید بگش تمریب بسلی آب د گلشن بیرون آب باشد و اکثر بخود و بعض آن سرخ و بعض مان بزردی و پتیرگی در سرمه سرمه در ددم ر تکین صالح جیت و طلاقے غیر خیش مرد بعد اخری و اغی آواز فروخت از خیمنی و هنخط تهمول لفظ دو نکه نکه لد و علیقی دم بر زور درخت چناری مایه است که بغاری آزاد الج گوئند ملکه که بیکیه + ان ل ل (فکنل) که بد پرورد ست و ضیف + ن م و ا تکا ، بالتریک بیش رنده</p>	<p>(منکل) که بعد آنچه پاک مردم را بنهار ساند و عقوبت کنند و منکل بر ک و فنکل) که بعد آنچه بدان عقوبت و سه اکنند مردم را + و فن ن م ، تکل هشیدی میکوکا) سپهانی بگردیدن یا و ترسیه و سست و بدول شده و نیز نکول هزایتادن از دشمن سرگند بیدی بعن س ، تکل نقل) حکم کشت عقوبت و سزا پیغفت + د افکال) در گردان و رانمیان و فی الحدیث مفترض خرا ا اللکوالی لامکل ای لاند فنکل و قفت علیه و بیکری ای بفتح کے را + د تکل بیه شنکنلا) عقوبت کرد آزاد در سوانح و عجیت و بیران گردانید و نیز تکنکل) بر گردانیدن در اشیدن و بکسر دن آزاد پیش و سے بوده باشد و فی الحدیث لامکل ای لاند فن عما سلیقت عکله لشبو و فاعلہ الا د من ن ک م د تکه) ، با فتح رنج و صیحت د شوا و دخت به ن ک د تکه) ، با فتح بودن و نکه) کر کع شتران سست و ضیف از جماری بر خاست یا شتران آواز فروخت از خیمنی و هنخط تهمول لفظ دو نکه نکه لد و علیقی دم بر زور برینی و نیز شید بوسے د مازی یقال تکسته اذا شهدتہ و اینعنى از چیز نیز آیدیا چه کرد برینی و گیرے ما چه د مان سدم کند و نکه الرجل) بچو که بر گردید بوسے دهن</p>
--	--	---

ریکارڈ کر زیر پا نہ کر ان
نام مس نہیں، باقاعدہ راز گفت
ریکارڈ اشترن راز و الفعل من فتن
نہیں، اکسر حاولگریتہ بکری راز و داش
دشمن، اکسر حاولگریتہ بکری راز و داش
دشمن، محکم تباہ شدن
و دشمن و الفعل من سعی
دشمن، تیرہ نہیں باقاعدہ
جیع منہ تو قال المقطاعیش
دقیق مولیم صاحب راز اکاہ بر
را آنندکار، خلیلیے پے گاؤ
دشتق و آنکار بیز نزار مردیست
و آنرا افاذ الشاة، نیز گوئیند
دن، نصرتی الجیل نصرت،
 واضح بہ مہربان کرد
وس، نصرتی نصرت، محکم خشن کر
گروید پھر گشت و نصرت
الحقاٹ پانچدار بھگ کردیا ابر
دارشکار، آپ کوا دو سادیه اقتضی
و تیکیش پہنچان و استن کرد
عیب از کے +
(امنامستہ)، بکار زده در شست
صیاد و لبکا زده در آمدن
نقعت ازان در راز گفت
خوے شدن و درگون گشتن متیر
آن مش دشمن، باقاعدہ پہنچان شدن
کف دست پیشانی و دیز نیش
خون پیشی و چین چیزے از زمین
بچہ بپورہ کاران در دفع گفت
در خود دن بخ آنچہ بر دے زمین
باشد و الفعل من نصر
دشمن، محکم تباہ شدن سپر
و سواه و لفڑیاے پرست گاؤ
جو آن لفڑی رنگ آن دھرمی
لکھا رجامی بہزاد داجی و چہارشند

پسپا ابر پیس +
و نیٹریا، اکسر حاولگریتہ
است از نواعی صرب
دشمن، اکسر حاولگریتہ علام اسات
و نیٹریتیه، اضم و شد التحیۃ
و سیست در خود +
و نیٹامول، خلوی +
دقیق مولک، ہمرا کے دام گرک بشد
را آنندکار، خلیلیے پے گاؤ
دشتق و آنکار بیز نزار مردیست
و آنرا افاذ الشاة، نیز گوئیند
دن، نصرتی الجیل نصرت،
 واضح بہ مہربان کرد
وس، نصرتی نصرت، محکم خشن کر
گروید پھر گشت و نصرت
الحقاٹ پانچدار بھگ کردیا ابر
دارشکار، آپ کوا دو سادیه اقتضی
و تیکیش پہنچان و استن کرد
عیب از کے +
(امنامستہ)، بکار زده در شست
صیاد و لبکا زده در آمدن
نقعت ازان در راز گفت
خوے شدن و درگون گشتن متیر
آن مش دشمن، باقاعدہ پہنچان شدن
کف دست پیشانی و دیز نیش
خون پیشی و چین چیزے از زمین
بچہ بپورہ کاران در دفع گفت
در خود دن بخ آنچہ بر دے زمین
باشد و الفعل من نصر
دشمن، محکم تباہ شدن سپر
و سواه و لفڑیاے پرست گاؤ
جو آن لفڑی رنگ آن دھرمی
لکھا رجامی بہزاد داجی و چہارشند

باشد و شد از جاوہ شیخ دکی لوز
پر شند منی تحدیت تنقدی طی
جنوتو اعزامی خلیلیکو اسدی
تامورتیه و قل لائل کو پہنچانہ لوز
ذکرها سیطر و قلیکر کوینی ابر پیس
مد حق چیزے گوئیند که در قوش
شیخی باشد چو پیش متش آنکار
گرد و هذ القول تقدیل خشنا
حضر ایزدیں الا خضر و نام مرد کر
دام صیاد باشد و مرضیت در خدا
یا کو ہے بر آن النسب حمراءست
بر دست راست آنکه از نماز میں
برا یہ دارا وہ موقف دار و مسجد
آن شهر راست و مرضیت تبتلی
و عینیت نکفر جاہست و رزیقی
و نیکر کایز آب پاکیزہ و بکار
در وشن و سادہ شیرین باشد یا نہ
و حسب خالص پاک از کام لشی
و میورن غکر از چہرہ خوبی است از
و نیکر بیکران، کپنیت کو ہے
اپنہ است میان بخود نہیں یا دو پشت
است زد پکھو اب دھماں بکون کان
و نیکار، بکار کو بیت مسلم را
و نیکار بخرا ب رو دباریست
مرشم را امر ضمیم در شق یا سہ +
و نیکان، کنامت مرضیت در آزا
روزیست دنام مرد سے +
و نیکھن، دام کر در آن گوئیند
بیت گرل و فکار کشند یا آنہیت
چکوال ہار کر در آن گوشت پارا
و نیکشہ گرل خلکار نانہ +
و نیکھن، ہار کر آن لفڑی دھرمی
نیکان، ہار کر آن لفڑی دھرمی
نیکان، ہار کر آن لفڑی دھرمی

وَمُهَبَّتْ مَسْيَقٌ، كِرْنَ حَرَّ تَبَهْ وَادَّ
وَنَعْصَتْ لَكْلَكَةَ حَرَّ كَبِدَهْ آوَرَهْ خَرَّهْ
وَمَشْيَقٌ، نِيكُونْ شَقْنَ كَتَبَهْ
وَآرَاسْتَنْ بَحَبَّاتْ كَكَارِينْ كَرَكَعَزَيرَهْ
نَهَلْ (سَهَلْ)، بَنْخَ سَورَجَهْ
نَمَلَهْ يَبَعَهْ، قَدَبَعَهْ لَهْ يَهَالْ
كَهَهْ بَعَجَعَ دَكَرَهْ هَمَهْ تَعَكَرَهْ يَهَيْ
كَهَرَنْ قَالْ فِي سَبَا نَحِيَوَنْ قَهَيْ
مَلَهْ نَمَلَهْ مَادَهْ كَهَرَهْ، رَكَهَادَهْ
لَاتَهَرَأَجَ وَلَاهَيَنْ كَعَ اَنْسَفَهْ
مَهَاهَسَهْ حَفَيَرَهْ لَاهَصَهْ نَهَجَهْ
يَهَسَرَبَسَانْهَرَتَكَونْ مَهَهْ نَمَلَهْ وَ
الْسَّيَقَ كَلَهْ بَاعَدَهْ بَعَجَهْ لَاهَيَ
الْهَلَهْ وَالْغَعَامَ فَانَهْ، اَهَادَهْ لَهَالَهْ
وَفَيَهْ بَيْطَلَهْ نَاهَجَهْ دَطَلَهْ بَهْ
مَوْضَعَ مَعَ اَنْهَاتَ اَنْعَرَفَهْ، وَرَقَهْ
الْمَلَلْ اَزَانْعَازَ، بِشَانْ
اَسَتْ يَهْعَنْ اَنْتَهَهْ زَنْ بَاهَدَهْ
بَجَرَزَانْشَ خَوَرَ رَاجِيَهْ رَاهَهْ مَكَرَهْ
نَخَهْ شَوَهْ رَاهَهْ دَنِيزَنْهَلْ، بَهِشَ
پَهْلَوَرَهْ سَيَهْ مَگَيَهْ دَهَهْ كَهَهْ
بَاهَدَهْ كَهَهْ دَاهَهْ بَهِشَهْ بَاهَدَهْ
بَرَاهِيَهْ اَزَاهَهَهْ دَاهَهْ بَاهَدَهْ
وَبَچَونْ سَورَجَهْ دَاهَهْ اَهَادَهْ سَرَأَتْ كَهَهْ
وَفَرَارَخَ غَرَدَهْ دَاهَهْ اَهَادَهْ زَرَبَهْ خَرَهْ
وَسَبَبَ آنْ صَفَراَهْ بَهْ مَادَهْ اَسَتْ
وَنَعْكَلَهْ كَهَهْ بَاهَهْ دَهِشَهْ بَهِشَهْ
كَهَهْ بَاهَدَهْ بَهَهْ دَهِشَهْ كَهَهْ اَسَهْ
وَبَهْلَهِيَهْ دَهِشَهْ كَهَهْ بَهِشَهْ
نَعْكَلَهْ، اَسَهْ كَهَهْ بَهَهْ اَهَادَهْ اَسَتْ
وَنَهُولَنَعْكَلَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ
حَالَهْ اَسَتْ، دَنْعَكَلَهْ، بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ

للغة اتفقيه پر خايد تور سندھ مکان
انشنه پر بخوبی بخوبی دست
داریں میں نجیبت لعینت الائمه
ان شفیعہ اسی نجیبت والمنزیلہ
ان مخط و متصد ، محکمہ ابر
فریش کے باشد و فوئے ایک سڑک
شکاریں دش و طرزیہ دلوںہ چیز
ڈگروہ مراد کے پر کب کا رہا شفیع
المحبوب حبوبہ ڈھونڈنے
لا افسط لیکوں بہ سحر النالیں بی جمع
ایہ سر افسٹے لے ، جا سپسین کے بر
ہر دفع افسٹے انہا طاوین کا ط
کتن ب جمع دلستہ بھی افسٹا جی
وسیط آید وابن افسٹا جی اسیں
بن عہد افسٹن عہد المحسن فیضیہ
+ مارع است +
«افسٹ» کر ہیر دو ڈلستہ بہ نہا
«افسٹ» راہ نزد ان بھر کچیز
ان مفع «افسٹ» محکمہ جان
دانہ کو دک فر زادہ کہ جہیان بشہ
و گزیدہ قوم دسیا نہ آن ہو و مخفہ
الجہیل نزیر کوہ دمغہ الراس
کذ لک دزیر نمغہ) بھو جی مال
در جل مقصع تعلق) کمعظم مرد اسختہ خلق
وقتیفیع ، آسیجنن سماہی و مرنی
دسپیدی +
ان مدقق دلستہ ال طریف
محکمہ سیاہ راہ دسپیدی ان +
«افسٹ» محکمہ رداے چیز
مسہ لیمال لشی علیکوچ فیض نمغہ
رت ، دلستہ نیشنہ نمغہ باضع
طب بخیز و بر آن دلستہ ال کتابی
نششت نامہ رہا ۱

و الفعل من سمع
و تَعْشِيش (لگن تَعْشِيش کا نزدیکی پڑھنے
و قرآن و میں) شترک کرو سپر آن و ن
باشد سو اسے اثرہ کہ بر دے زمین
نواہ اور باد و صیف (محش) تھے
کہ بر پڑت آن غلط عذر باشد +
و تَعْشِيش (وہ بت درست)
رَأْيَتَهَا فَأَنْهَى هُنْنَانْهَى ن +
و هم خوبیات، پوشیدن از زمین
چینی کردن +
لِمَص (نَهْضَه)، بالغہ سے
بر جی ان د دعا ل من اصر
و نَهْضَه ، بالکسر فرمے از نبات
نَهْضَه ، حرکت باریکی و تسلی
موسے جما ہم پر بریزہ زرد چورزہ
ماند و کی مرے و الفعل من جمع
و پر کوتاہ بریزہ و گیا ہیئت کہ ای ان
طبخہ سے و سیر بوش نا سانند و کسیر
رَأْيَتَهَا فَأَنْهَى هُنْنَانْهَى موسے +
نَهْضُص (کامیرو رجیہ و ملٹ
کی سخراز و ای بر کنده گذا یو یا
کی ہے کہ بعد از خودن مردی +
و نَهْضَه) لگتا پر رشته سوران
رَأْيَتَهَا فَأَنْهَى هُنْنَانْهَى یہی
نامہ تا ای خیر لَهُمْ نَهْضَه مکتب
تیکتله بمع +
و نَهْضَه لَهُمْ زن مرے فرق و
پیش لی چینہ و دیگر رای جہت زنیت و ایو
و نَهْضَه) کفر ب پر شہزادی
و نَهْضَه) ہنہر لئے کہ موسے
چنان چینہ و نَهْضَه من شد + علیہ
و نَهْضَه) و کیدن مرفق
و نَهْضَه لشھر لئے پھلو نَهْضَه ایام

د اڑا شنہ سخن، را پر مدعی +
دنائیتھے اس بہبیش وصیت
لئن وزیر خواں بغاں نشکتے
الله ناچشمہ اسی امانتہ
دنیکم کٹ اسیں چینی گیا ہے
است خوشبر نا مر خدیج العصیر
ہست دا بدوجو وعٹل المقل
وہاں پڑیتھے صد سو من آیہ از جان
سے یاسو لا سکھبیں
و غیریم ہاگز بر جو نشون و خط
کے باہر پر خاک گذا رو یقینیم
کفندیل شنہ +

د ٹھیکھ، بکھر د فلقل چیزی
کے رنگن فوجاں پر میڈیتھے یعنی
دیتم، دلخی سخن چین دلخانہ
دن، ہم کاپت چالی، میدہ برسے
آن در آمد + دنیہ (دیتم، دلخی
سخن چینی کر دن در آخا لانیدن
رخاش کر دن بخن را بمشاعت ر
افار با آری ست سخن را پر منع د
الفضل من د فلسر + .

(نوئی کتبہ پڑا، میں اپنے زادتہ
دستیقہ، بخاکر دن و آرٹیز
خدا کو دیدن دو، پنما کیم للہ امشق
آن پھوکت است +

ان میں (ن بخانہوا) انہی
شدادوا و افسروں شد، گروہیہ
(ن بخاک اپنے کتاب) افسروں گروہیہ
حکومی پسرخی آن + دیکھتے ہیں
الحدیث، اسی سیوکت لدک
+ دیکھتا ایکی دیکھتے ہیں
لہمہ (لہمہ) محکم سرگانیم
امتنے کے است والمعول من کی

جیسی نہ رہ دستگی فی المشتر
مشکل کافا۔ حکومت پر احمد بران + د
ستگی خاتم (و) شرف شد پر آن
وس، ہبھلکت پیدا فٹلکت محکم
بخواہ شد وست وسے وست
گردید و تجمل نے لشکر
برآمد بران + و نیز حل و بدلان
محکم سکل و شہزادہ علی +
و منیک، لکڑہ فوشہ ست. پا الخدا
دانہ کال، سخن جیسی نہ رون مصل
کسی نست ازان +
مشکل، کنظر مبینہ اورہ رفعت
یا نوشتہ مقارب الخط +
و امورہ مشکل، کنکن زنے کے
بیک جائز رنگیرد +
(مشکل)، بندی دار رعن،
(مشکل)، جنبیہن و بعض قوم
و بعض در آمن +
لن کیم و نیت، بالغ سمن جیسی
تویکن و ایجاد جمع و نیز دن، نفس
و حکمت و فدہ سہر فیجعل ملک
و نیت، با گرسن سریا سور پ
و نیت، بالغ سمن پیش نیت، هفت
و غلی و محب و شفی و سریت و مگ
قراء و پیشیز کو در مکر در آن میں
سی و اور دنیز پا شد و نیت، ہیکے
تمامی کے ساری جمع و گوہر مرد
وزر امان و بیتل، اپنی بیٹی کے
نیت و رآن و نیز بیویت، ناگفت
(نیت)، کشیت سمن جیسی دارا ز
بیکش و توار ذلتی پ آراز محل ملزم
رئیوم، کسبہ سمن پیش و ملک

دُوْنِشْلَوْ اوْ سَعْدِيْرُ الْمُرْكَبَة
وَتَقْبِيْعَهُ آبَدَ وَجَوْضَهُ +
وَنَفْعَلَتَهُ مَلْكَهُ مَنْجِيْنَهُ +
وَنَسْهَلَ ، كَفَهُ مَنْجِيْنَهُ اَكْتَالَ
بَحْرَهُ فَرْسَهُ تَعْلِيْلَهُ هَسْپَهُ كَرْبَلَهُ
هَارِسَهُ وَكَذَّلَهُ لَوْزَهُ قَنْتَلَهُ لَوْزَهُ
وَوَدْلَهُ تَوْكَهُ اَهْسَانَهُ) اَرْسَهُ
كَهْرَبَهُ زَيْنَهُ جَاهَهُ سَازَهُ بَاهَهُ
هَاهَهُ دَرَكَاهُ وَنَبْرَهُ تَعْلِيْلَهُ بَوْدَكَهُ
ذَرَادَهُ كَهْرَبَهُ تَعْلِيْلَهُ مَرْجَهُ بَهْنَدَهُ +
يَقُولُونَ تَخْرِجَ كَيْنَادَهُ كَيْلَا
رَأْصَهُ تَعْلِيْلَهُ ، كَهْرَبَهُ زَيْنَهُ بَهْنَهُ
وَتَعْلِيْلَهُ) كَيْنَادَهُ مَنْجِيْنَهُ
وَاسْعِيلَهُ بَسْكَلَهُ كَزَبَرَهُ وَمَهَدَهُ
بَنْهَبَهُ اَسَدَهُ بَنْهَبَهُ
عَلْكَلَهُ لَاهَنَهُ حَدَثَ اَنْدَهُ +
وَسْكَلَهُ ، فَيَرْسَوْبَهُ كَجَنَّهُ + وَ
سَعْلَهُ بَنْهَبَهُ اَسَدَهُ بَنْهَبَهُ تَقْبِيْعَهُ
وَكَلِيلَهُ ، مَنْجِيْنَهُ بَهْنَهُ +
وَغَامِلَهُ ، رَاهَهُ بَاهْرَهُ بَيْهُ دَسْوَكَهُ
وَهَرَاهَهُ تَلَنَهُ ، كَكَرَهُ زَسَنَهُ كَهْرَبَهُ
بَهْلَهُ سَقَرَهُ زَيْرَهُ +
وَنَعْلَهُ ، كَهْرَبَهُ تَعْلِيْلَهُ بَهْنَهُ +
وَنَعْلَهُ ، فَرْدَاهُ وَهَنَهُ بَسْكَلَهُ
هَاهَهُ مَهْرَبَهُ ، اَهْمَسَهُ +
وَرَدَهُ بَهْنَهُ لَشَهُ بَهْرَهُ دَرَاهَهُ بَهْنَهُ
وَنَسَهُ بَهْلَهُ سَلَلَهُ اَهْنَهُ لَهْنَهُ

د انواد کا حرونے سے افراد
یقان مکار پہاڑی کی کسی علم
کا حفل ہے وہ کا حملہ المغیرین
وں، فاءِ کو (۱۷) بالمعروقتو
یعنی انویہ برقاست بوسش و
مشقت عامہ و ناؤ باتھمل
مجوانی برقاست و فاءِ کا بمحمل
گران دلائل گردنید اور با برمنہ
قولہ فعلہ امال معاجمہ لستو
بالحصبة آن لستی و العصبة
بشقها و قلو تسلان) انوار
از گرانباری از اضداد است
و یقان عذی نادا آن دناد کا
انقلہ دسانیو عیہ یہ تعدد بلاد تابع
و گایمی نادی شعفی ما یخواه ایشیہ
لائز و لاج الحکلام لقوہما بستہ
الغذیا کا لحنا یامع ان الغداۃ
لایجع عده عد، یا به و نادا الجنم
لتوہ (۱) یعنی فرد رفت ہم بزرگ
و بزرگ تریک آن بشرق برعال
دینل النوہ الطیوع و نادا تسلان
دور شد لعنة فی ناہی

د اناد کا گران گردنیدن و دلائل
س صتن گر انی بار یقانی نادا
انقلہ او الاعله دمالة کذہت
بہ دادھبت

رضنادا آن دناد، بکرو شنے
کردن بہم و معاشرت نہون ر
بتمالیم پا حر و اصلہ الہڑا کہ من
نکو الیک ای نحق

و مستکاء بھر رخواسته
ر انسینکو کا فرمدن ستار
بخرت د بکاردن رقبہ کو بخوبی

د شیعی ہر نہن جزا زبانی، بہندہ شد
و نہیں، نسبت کردن بچے یقان
ان غئی اللہ دخوب شدن و
پر پون باز از جا سے بھائے
ان ان ک دنالک، بکرم علیت
دنالک، ہبہ جر ثقب احمد بن
درود خراسانی بحدتہ
ان ان ان دن، وضع سرے
ست محمد بن عبلة بن عَنْ
راہیت غان دھور دینا ہن اجازہ
ان ان و دننا، مخفی مفترض
پر رابی بکر پیغمبر بن محمد اصفہانی فیصل مجتبی
ان دو دن تو، یعنی ستارہ نائل
بزد بیان لع اسرار ان
منزیت قردا، نہ نہ نزل بیت و
بنت انواد دلوان جسح کبطن
و نطفان یا آن برب نہ بیت
بجزب، قت فجو طریع رقیب آن
بشرق و رہمان ساوت دیتھاں
آن و رہشب تایہ دہیوم کر ہر
منزل راست د تر در سر شب بنتے
از منازل فرد آپ مکذا اکی عجمی
لیضا، لستہ مدخلہ الجمیعہ فان
لئا اذبعة عشر یوما و لیلہ
والیلح والحر و لیلہ الیک افظع فیان
ل اطاع منہا فقول مطریتا میو
کذا فی اوادیا شوہ الوقت ای
سطرنا وقت کذا فیو جامیون اللہ
نے اے جوی العادہ بالمطہنیہ و
من التفہ المطر، منہا علیہا
من دلکہ من ردون
اعلیہ صموکنزو و
یہ (۲) عطا دہیش،

ن می دستہ، باقی مورچ
و زیر مسحی بخدا، معنی
و تریکہ کھنیتہ، و نصل از رشتہ
بہم تھاں ک د رکر چکر داندہ
رفاقی مسینیف و فائیفے
خوئی ہر در شاہزادہ
دقائیقیت، آفی فرش خدا اسلامی
منہ فولہ کا نیلو اپامہ اللہ یعنی
العنق لامہ یعنی دشاخ الگور
خوش داری د بیت،
رجیح، کمی قد موقی ن م،
دانہنی، کترک بالغم تو شک، و
ہنالی اگنہ لکا، و
رض، سی نہیں، یعنی دھنیا
با عظم دندالہار د دنما دا، کہما
و نجیبہ کھنیتہ کو ایدہ، و نہیں
النادی بند برداشت د سیر بخت
و نیز نی د دنما، فریشدن
مردم و برآمدن و بند گردن آپ
و بروادتہ شدن سخن و حدیث د
برداشت حدیث و خبر بچے و نہیں
نہون بچے کے دخن ر سانیدن
و جنگرے د اصلاح و برآمدن
و افسون شد زمک گران گردو یعنی
دانہم، کو الہون رکو الہن
و غاش کردن حدیث والبزرگن
چینی د تیرا زاغتہ، برشکار بذریعہ
بکر زرد بیرون میں طوبت کنھتہ
اٹھیت دیع میں ایتت
و نتھیت، کو الہون و بروادتہ
جیھن بچے دیتھت کردن آن
بچہ دخن ر سانیدن بھی د
سخن ہنی کر دعا ہنہم پر اتش نہ ہجہ دیکھتہ

وچھا بی طبقان و بر شیخ المرسلین
ابعی صرف لفظتہ ، نوح بن حبیب
مردش است و نوح بن ابی ابریم
ستر که الحدیث +
ذیل احتجتہ بکتابتہ زادگری اسم
شد راست +
تفاسیح : نویسنده توحیح بالفتح
بعن تلخیه سنت نوح بالفتح
و اتوحیح دوچھ کرکے بنا بحثات
جمع بیقالہم نوح و حق نوح
نویح + مرضیت +
نویح کیتر قبول است در فوایع جغرافی
(نوح) دستی اسناد خود فللان
دستی اب العوام احمد بن جعفر
بنویح یعنی رام اتم و گردی غلام بود
لخته بگیت بارے که بدر ای
با و گرد زد بخلاف نیجتہ
آن بارے که بعرض پارا گرد و زد
و نت فاحدت از این و دجهاد
علیق نوح ، بالفتح و بیحیه کفر
و نیکای دنیا خود نویح
گرد راه قمر و با وز بشہ پرشی
و تقویح اینیه ان چیزی داشت اور یزد
و منادیح ، بایم مرد بار در حق
گردیان بیقال الحلال بمنادیح
لخته بگیت بارے این و خود
نوح ، بالفتح ادازی کو رسمیت
کردن اگر دیگر سین مرد و ای دیگر
نون و خ دوچھتہ بالفتح آنست که
ذیل احتجتہ ، زین در راست
است و خیزی دوچھیا بالفتح و
ذیل مناخ لبیغہ بن عثیس ،
بالفتح باشہ است حیر را
و مناخ ، کیمیم شیر پیش +
مناخ ، بالضم خواب جا ہے شتنی

و مذیث ، کیمیم این جهود نیکو
بیماری نام مرد ، ابریت مرضیہ را
(آئندہ کوئی نہ اذکر بکہ) فاتح حرام
اویز نیدم اور راه دنیز ایکا بکہ
بند ایمانی بازشن +
و منادیح) مرتبت کردن
دومنادیح بتوسل ایمان ، اشتت نمودند
آپ ، باشکر نیزه قصت دھم بآدھن
النوبہ بیما بیتمم فی نداء و
عمر ۷۰ ہے یعنی ایش بیرون بیکری
(منتاب) اعلام است +
را فیض ب ، پاپے ، ایں بیقال
دستی اب العوام احمد بن جعفر
ان و ب در دلند جان ،
فتح الشون و ، والہ الہست
قصہ شہرستان ساپر +
ن ، ت دنوب + المفتح فیت
و سمعی فانہ من پصر
تفاسیح ، مزم +
نویح ، کنزی کشی این نوایح
نون و ح دنیاج بن بستکریں
غذدان) قبید است و اکثر از
مل ، مردات حدیث منوب بدریتے
لخته ، بالفتح کرو اور
نام نوجوں ، ایکردار خود
نوح ، بالفتح ادازی کو رسمیت
کردن اگر دیگر سین مرد و ای دیگر
نون و خ دوچھتہ بالفتح آنست که
ذیل احتجتہ ، زین در راست
است و خیزی دوچھیا بالفتح و
ذیل مناخ لبیغہ بن عثیس ،
بالفتح باشہ است حیر را
و مناخ ، کیمیم شیر پیش +
مناخ ، بالضم خواب جا ہے شتنی

رضتہ علی هصل مثہ و مطہوت
ان و بند نوب ، بالفتح زادی
و آنچہ پرسفت کیہ شبار دز بانش
و قوت و قوانی +
و ادب ، بالفتح ذر و پاس نوب
مزرع بعال جذارت موزبٹک و
بیانیت . درست مگر و مروہ پاکہ
و نوب ، بالضم گرد بے از سیان
دینہ مژد نوبلیکے دے بے است +
صلی بین ابی الصدیق بن احمد
من نوی و همه الله بن
هم نوی نوی محدث است
و ادب ، بالضم رسید گی کے شکر
و مسیبت اسر است و نیز نوبتہ
زستے ، بمحابی جو رے ،
ذیل احتجتہ زنگیں راحب صدید این
است جمال موزان اخیرت صدر
ذیل احتجتہ سمجھتے بروپاس +
و دیوب ، قائم تمام نوب بالفتح
جمع ذر و میل نوب بالفتح و میل ذر
ذیل احتجتہ مسیبت رکار دشوار
نویش بمع و لمحی النائب ، عز و نعم
و میت نوب ، کھبل شہرست ایشیں
و آنکہ ، بالفتح نوے از نوے
خوش مسہ لامشک و لامشک
طیب من شک من اثاب
ستاب ، بالفتح راه بسوے آب
و خلیب اند و محدث +
نامیا بیڑے ، ایتاد و قالم
مقامش ، ایت ابی الطویل
و ایش از بخا ، و دلیت فللان
ہنڑہ مهرفت نہیں را و نیز نوب ،
نر و آمن کے دوچھ مشر

الآنکحة) فروخوا باند ن شتر
فرخوا بانیهان شتر ناق جست کشته
ولانهال ناکث من الجهد دلما نکت
ونجع الله الارض طر و نهله نهاده
ینی زمین راحل قته بخشندادے
که بردار آپ را +

الآنکحة) فروخوا بانیهان شتر ناق
رام کشته کند و فروخوا بانیهان شتر ناق
راستنا خفه هر فتن از پیش نهل بختی
لن و در تواده) کسی بجهه بست
بریم در اشت تبر سام بن فوج عیمه السلام
دن) ناد نو داد نوادا) نکزاب
نواد آغا) حکمره پرسخید از خواب
دمود) جنبیدن شنی خود و داد
آبیود فی مدار سهم

لن و ر (نواد) با بفتح شکونه
و فتو با شکونه سید و زرد رانیز
خواند نواده با انتقام مدل انداده
و نوگ) با بضم و تخفی سیره باشد یا
شده روشی انداد و نیوان بالکسر
جج و ذات آنحضرت صلی الله علیہ آلل
و سلم و آنکه آنکه در بیان که پیغمبر
و نیز نواد) بیست بخارا ازان
ده است حافظ ابو موسی هران نوی
حسن بن علی تغیریه ایا بیلعنی و اخذ
بیربت پندر که رو غلط و غیره ام ببرے
آن ده و بینک نواد کره جوا
به و ذوالکهن) نقشبندی بن هزو
دویی و عاله صلی الله علیہ وسلم
مقتل لهم نواده فسطح بوریین
عبدیکه و تعالیحاف ایان بیکو مثله
نهشله ای هر فسته طهو و کاره بیفعی
فی الدبلة المظلية و ذوالنورین

نمایان رضی اللہ عنہ
داوود) هامرون شان ستور و آنکه
و تطران وزن نیک جاده و گرچه و میتو
و نکار ، آتش موئیه و قدیمه کلانوز (فاقیر) و شمشانی +
باکر و میزنه کمره اندوزه دندوز
بالغه و میزه اندکت ب جمع و شان
ستور ب قال مانکه هذه الناقه ای
مدیمهها و فی المثل خواره اندکه
و خود راسه مه لاتسته ضمیو اینکه
اهل الشرک + و بیو المذا ر)
تفقدع و شان و نوب که بر شاعر
پسران عیرو من شدیه نه قریم امریق
القیم فلذی و فعالی لا محجب ذات مسواره ای ضربه او میو
کهف که بستلی عدیکم بیکم نار امن متدیر فلاتخفه علیا خسیل
جوده شو که بعقل لهم نواده ای دستار) روشی جاسه و شان
دنویو که کهیه صخره اند ناجیه ای
و صد خاصل میان و پیچیزه
بسر و دلخوبه) القتب حاصربن
عبدالهارث شاهزادکل بن نواده درس
حکای ساز و متعم بروزه میخانی
و اوراد رس بالک بن نویزه
روشان اند به

دنواد) کحاب زن نواده ای دستار
مناده که خود را بر مرکب انداده
پس بیکند آزا +

دستار) با بفتح شکونه
چهره پای و جاسه اذان
امیر متو مسکوی مسکوی بدها الدامع
ی مغاریه میهندی بدها الدامع

دنواده) با بفتح شکونه
و میتو با شکونه سید و زرد رانیز
خواند نواده با انتقام مدل انداده
و نوگ) با بضم و تخفی سیره باشد یا
شده روشی انداد و نیوان بالکسر
جج و ذات آنحضرت صلی الله علیہ آلل
و سلم و آنکه آنکه در بیان که پیغمبر
و نیز نواد) بیست بخارا ازان
ده است حافظ ابو موسی هران نوی
حسن بن علی تغیریه ایا بیلعنی و اخذ
بیربت پندر که رو غلط و غیره ام ببرے
آن ده و بینک نواد کره جوا
به و ذوالکهن) نقشبندی بن هزو
دویی و عاله صلی الله علیہ وسلم
مقتل لهم نواده فسطح بوریین
عبدیکه و تعالیحاف ایان بیکو مثله
نهشله ای هر فسته طهو و کاره بیفعی
فی الدبلة المظلية و ذوالنورین

سیاه گردیده باشد +
 (دوش بمالکان قبیلیا) اقامت
 کرد و رآن جایه +
 ن و ش (توش) ، (فتح عرضت
 کیے را دان ناشه اذاتیه و ملا
 بیا خلق مواییه لغیه و جمیع ر
 رفق دان اس مردان از آدمی
 رسانیدن بچے بقان ناشنکنی
 ای افاه و العفر و نصر
 رکو و ش ، کسر بر تو امادخت گیرنده
 (شویش) ، ذیر ادن +
 (منگوشة) صد تبر از فتن و
 زدیک شدن در کار زار +
 و شویش ، درست بسته بالین
 و پاک دران بیان شویش بده
 مالدیل ای میام الغفر
 (شادش) درست ناوین در زا
 گرفت چهار گردان قوله
 باغی را فیض اندادن مکان
 آن رعین آردن + در سیدن
 بعد ای ای کسر بر سر ایمان
 ای الاخوة و فد کفر و ایمه والدین
 دای ای ان نیم کواکیمال ایفت
 در دیقت و فری ها بجهیعا
 و ای من بیعن قوم و بیعن +
 (ائییاش) درست نادرین و
 گرفت چیز کے را بروان اور دن
 ن دص (نویص) ، (فتح در خر
 ای ایست که پرسنده سررا بلند
 دار و پرگزنده در منده +
 د تویصه ، (فتح بکار شستن از
 آن بجزان و اصله موئنه قلیل طیم ندا
 دلیلیں سور و ادار نموده رمند
 (شویص) که دشت خرم که اطراف آن

(شویص) کم کردن +
 ن و س (کوس) ، (فتح جنبیه
 چهار چهار گزان نویان حرکت
 مشد در اندن داعنل نصیح
 فان فلس الابی می میلاقیا
 د فاسی ، آنچه باستان خدا اور گز
 باشد و انس مردان از آدمی
 پرسی بیچ ایش درست ایامش
 بدهم جمع شویص تخفیف و ادخل
 علمه آن لکنهم تحف فیه عوای
 س الہم احمد و فه لا اند لوكان
 کذ لک دا جتمع مع المعرفه
 قول اسلوبه ای ای بظعن و علی
 الادس الاینستادن قبیل ای ای
 (قاموس) ریسیه مصححه مناج
 معویه انس اسم قیم میلان
 صحی و ای پسیده اشدن در خدا +
 بعال قوالیم ، بگل کردن درخت
 درست بسویان ای ای درست ایی بر
 آن رعین آردن + در سیدن
 ای ای کسر بر سر ایمان
 ای الاخوة و فد کفر و ایمه والدین
 دست در فرزشته و نواس
 بن مفعان صحابی است +
 (دد نواس) کنڑ بعقب زرمه
 بن فشان زکیت از گوک بیشان
 چهار کیمیوارت پشت سر سیده ایت ای
 ۱۰۰۰ بین خانه زیب آنکه بینها
 فرموده اند چون دویز و
 دویز و دن دذ دن نواس ندو الولع
 بیو نواس من بن ای شامر شیست
 ای ای دن که خاوس گوتان بوس
 ای ای ایه ، جنبان سیدن +
 (شویص) که دشت خرم که اطراف آن

بر نه بد فارست افراست نوزاد
 : (فتح و نواد ، (فتح و کافر بخت
 از هست در شد در ترسیده
 بخدا ای ای در درادست ای ای
 از هست دگر بز اسید لازم شده
 لز خوش بگست خود نموده د
 دار ای ای دس بجید و بی ای ای ای ای ای
 (اناره) روش شدن در شن
 کران چهاره دجز آن لازم شده
 و بگل کردن در خفت خوب بر نه
 شدن در آشکا گرویی ای ای ای ای
 رتوک عمل قلام نویس ها سینه
 دشتبه اگر دنید کار را بجزی با کرد
 خل خوده ، خود با وسیه دنیز
 میه شر و شن آریدن در شن
 در شن در ده شده روش شدن
 صحی و ای پسیده اشدن در خدا +
 بعال قوالیم ، بگل کردن درخت
 درست بسویان ای ای درست ایی بر
 آن رعین آردن + در سیدن
 ای ای کسر بر سر ایمان
 ای الاخوة و فد کفر و ایمه والدین
 دست در فرزشته و نواس
 در نجود ، در شن ای ای دن و آنکه
 ای
 خوده دست کویم ، در دین ای ای ای
 دانه ای ، آنکه بی ای ای ای ای ای
 رانچ ، علی ای ای ای ای ای ای ای ای
 راسته ای ای ای ای ای ای ای ای ای
 خوده دست کویم ، در دین ای ای ای
 خواه من بیشانه و در شنی میشان
 هقال استه ای ای ای ای ای ای ای ای
 در در در دشتن زفرا از هست و
 بیرونی میشان بحال میشان
 لوز دلوز ، بدهم بیسته

<p>رالنواط ونقطه بالضریب یکیل الدلیل المقطوعه نباشد فقاو لا ای نباها یقطع دهنهم من کمیر ضلول المقطوعه ای من هر چهار آنقطع نباها او نباط الكلاب در گرے است و پشت زیر و دندی پشت + رفاخط، رگ پشت که زیر و دندی پشت باشد این نقطه مستقیم الصلب یعنی المصور عقبده + دینقطه همگیں چاپه که زر جوش آب در سیان آیدار شک بر ز بد دینقطه) الکیت شترک با خوار مادر ازور بدمگان فرستند تاخوار بار آرد دینقطه بالصر انتار و کسر لود مسدود سبع اسند خود را پنجه شکد که در چشم ا.تا. برگ در تعبان آشیان خورد سمون قاره و ساز در خانه ادار شاغر باریک و لخان باشد بر تار ضعیف همکه بیان است نقطه کشکم مثله نقطه یکی بیان اقصیع من نقطه (سوکاط) بیان امر قیار و لش چون که از وک آیدند چشلاقیا و بز آن دصد و حق مکانه المعرفه، بفتح بینی این از من هنهاست در راست بحث (صتوک) آئینه بیان صد من پس و مرد که بقروم و گرمه را گرداند را به این منرب کند + دن بناطه نو طا) بالفتح در دقت آزاد و نیز صتو طا) آمیدن سینه شترست عمل بجوده + رافکه فریبه رکور سیده شدن شتر دو نوک طلکه بند شویه طا) آدخت کازا کار و هن مالده +</p>	<p>بره و افاض الحکم. سید غلام رحیم دونوی التوب بالقیمیع تنویعه رگ کرد جامه راه + لن و ط دنو طه، بافتح سریار که سیان در شکه بار باشد و هرچهار چیز در آدینه شود هم بالقصد و ترتیب دان فرموده در آن خرا و حزان شسته راز شتر که وزندان آدریش گلریم و منه مثل این عینی المدور فرازه توخمای لاحقیت خدا و آنکه باقی لشکر در المثل علاط بخیا خاطیا مثلا دینقطه شع متعلق و نیز اینو طه معلاقه اه و ذات لافق طه هم و دخته دینقطه، با تار چینه و این هرچهار آه سینه شتر را اس املاء سینه یا آه سینه ران بعده در شکر شتر آن همک است و گینه و نار استی بظیع یا طنیار ارعای نو طه من طلیع که بعال عیش، من سید و آیله من شل دونوی همن عی فطر و هفط من چیز بر فعال من سید دلیل من شیر و نیمه هم من عده او من دامت و قدریتیه من عضله من سلیم و خرچه من شیخ روهیه بمند از آب که در دار راشد وز پشت و سیان بیش دیزین قواد جه منیاط، بکثره بدل و در تاره هست که در سیان آنها طب بخریب مستعد سیان در کشند هو در بحی راه و شسته ای آدینه است بدشت و گرمه بان چیزه ای آدینه منه بناط المعرفه والفتحیه و رکیت سطر که در این دل در می بین آدینه هست جیط و افتح شد اینو طه کاغذه</p>	<p>یقال ماده نویس ا. تو و حران رمیا من هم این پناه بار گزیر جا دن، هنکس میا منا شاد و نویش که میر و نیامند، همچند و مزاه دنای محبت و نویشنا بافتح بنبیه دنامه عنه نویشنا) یکم گزیریه ازان + خوشتن را باز کشید و تاس مالیه برخاست و پناه برد بوسه + دنیز نوق و میکن) از پس شدن و در چگان و گرخیز قائل الله تفانی و تکات جین میامن ای لین دمت فاچیه و فراد را ناچسته) اراده کردن + دمن و صن، هم چیر از من و بکاره در و سیدن، دن انتل ناد من جو شم سالمهنا، و حق شخصه چونید که مخالعت تویے کن و باز بسرے ایشان برگرد و در جو ع کند + دینیتیا اصنه) سپس نامن دن و جنیانیه دن بکمثودن که را پس بکاجت خویش بر دن آزار جیه، ای اس پچیت زن + دن و خ (نوق) بافتح پیوند سیان سیرن بیش دنیز استخوان بمنزه و چیز جای برا دن آب جانها بدند را فرات دو اس جمع ایما و نیز بنت ایمیع، و نیز هن اس) میکیت دن، هنامی فی البلاد نویش بافتح رفت و شهریا و دنیز نویش جنیانیه برکند دن شاخ و بیخ و جن و بیرون اور دن آیدا و در خشون برق و چیزی دیا خوش گردیدن چور در افاض، هناری هیل ایکار گردید</p>
---	--	--

دَنَافَ حَلَى الصَّفَرِ بِرَادِرَان
وَدَنَافَ إِلَى إِاهْمَمَ مِنْ الْمَنَابِه
أَفْزَرَانْ عَرَبِيَّ بِرَصَدٍ
دَسَقَ فَلَكَهُ تَنِيقٌ هَافِزَرَ شَدَ بِرَان
نَوْقَ دَنَافَ هَافِزَنْ هَانَهَ
دَرَبَنْ كُوشَتْ زَهَشَتْ دَبَنْ كُوشَتْ
بَهَرَهُ فَزِيرَهُ لَهَشَتْ خَضَرَهُ تَقَصَّمَ شَشَ
دَسَتْ دَبَنَدَهُ بَجَهُ دَهَرَهُ كَهُ لَعَرَرَتْ
لَكَافَ نَانَدَجَنْ فَلَكَهُ رَنَجَهُ دَنَنَ
وَمَنَزَهَ دَآبَهُ كَهُ دَرَسَتْ بِرَادِرَانَهُ بَهَيَ
دَنَافَهُ شَهَرَهُ دَهَرَهُ قَعَلَهَ
هَاتَرَكَ وَأَصْلَيَهُ نَوْسَهَهَ بِرَادَهَ
نَاوَتَهَ نَاقَ وَنَيَانَ لَكَنَهُ لَكَنَهُ
وَأَكَوَأَقَ دَلَوْقَهُ نَفَرَمَعَ وَانَّلَهَ
بَشَكَرَنَ لَأَيْمَعَهُ عَلَى نَلَكَهُ جَمِيعَ الْفَلَمَهَ
عَلَيَهِ الْأَوْنَ كَهَاظَنَهُ نَنَقَلَهُ لَهَهَهَ
مَلَأَهُوا وَنَقَدَهُ سَوَهَهُ عَلَى النَّورَهُ قَلَهُوا
أَرْنَوَنَهُمْ هَوَهُ مَنَوَهُمَنَهُ لَوَأَوْيَا غَاءَهَ
فَعَالَوا إِيمَقَهُ أَنَارَنَهُ دَنَاقَاتَ
جَمِيعَهُمَعَ دَلَصِعِيرَهُ إِيمَقَهُ أَيْمَنَهُ
دَالَقَيَامَهُ أَيْكَيَقَهُ دَيَرَهُ نَاكَفَهُ
جَسَهَهُ سَرَهُ دَسَتَهُ كَهُ بَنَكَلَهُ نَاكَهُ دَاعَرَهُ شَهَهَ
وَنِيقَهُ، هَكَسَهُ بَلَهَهُ تَرَنَهُ جَاهَرَهُ
كَوَهَنَيَاقَهُ هَنَهُ بَهَهَهُ دَهَهَهُ وَنِيَوقَهُ
جَمِيعَهُ دَيَنَوَهُ الْعَقَلَهُ بَهَهُهُ
سَوَانَهُ حَرَمَنَهُ شَرَنَهُنَهُ وَنِيقَهُ أَيْنَهُ
هَبَهَهُهُهُ دَيَهُهُهُهُ

دُوق، ہلخہ چیت بخ
دُوق، ہلخہ دانلی وہ سارے حز
دُوقات، ہلخہ مولیت بجتن
دُوق، حکمت چیپی والی کل
دُوق، ہر کو ایکی گل سندھ کو
راز پیچت چرداموں لیا اتنا چردام

بیندرانوای جمع و تعلق نهاد
آن تدریز تعلق که خاکستر بجهت ببر
دراز یا بگرد کنترول بلطف است
از همان رویون بن فناکه
مکالمی تابعی داشتم و مشتی است
نماینده شیوه هنر و ناینده در راز
و جندی جمله شیوه و قصر شیوه
کیذاک (الاصل نهاد
(جمله شیوه)، کشاد است بر بیندر
کرمان و با هدف نیکوکوف
نیکوف، گیر افزودن و زیارت
چیزی و قدر نیکوف، اصل نیکوف
بقال عشق و نیکوف بیست و هر صور
عنه افزایید آزاد نیکوف گوئند چند نمای
بعض خاتم رسید و نیز نیکوف
فضل و احسان داشت که تا
نیکوف، بیخوبی نام داشت یا سوپر
است در دکوه همچنان آن نیکوف داشت
با شوی ایست بغير و قشت فرقی باز نداشت
دمتاف، با معنی نام بجهت

چند ناف ہم رہا تھا است و
عیج بخش و مطلب دنماوند فیض کتبہ
تائی فی شریعت برے وال قیاس
عندیں معدداً لوا لازم اللہ الابن
رمضانی و اسی است بصر
دن ہناف عکشیتی عہد بر آن
و پندرہ پیغمبر موقوفہ بالشتر
کیدن پستان عاد پندرہ دراز
گرد پان شتر و جزاً ان
(متینیفہ) کیتھر کو پست و حسنہ بر کرو
صبر از اعمال اقتصادی و از اعمال بیرون
(متینیفہ) باست رات پچھے است مر
حیث را بہوان بخند و بیمارہ +

داستان ملائکت کئے، اور اہم در فخر
دیرا تھا خوار ہر آور دیست دے ہے ۰
دیز لینیستاٹ در آفرینش شدن دنور
گردیدن جاسے، اور یون چیز سے
برائے، و اپنی خود پر مشعرت دیکھی
داستان ملائکت ملائکت بعیر قدر ہتا
بینی ہمراہ اور دشتر خود را حما خوار پار
آر، برائے اور ۴
لن نوع (نوع)، باقی ہر گونہ
چیز دیکھے ہو چیز سے دھو اخصل
من الجنس، و نیز نوع عین
وزن دیکھے، سینہ هر نوع جست فرد
آر، پیچی پیچیں رفتن رہنے لئے ہی
ننوع، باس، ناکہ تڑہ
ننوع، بصر شنگی بقال سنا
اطہ بالحیوان والکوئ دکدھو دو
پیچہ، بھینیتہ روپیاریت
ننیاع، ہلکتہ بھرضیت ۷
وقایع، ہش ننیاع بھریع
بقال فلان خالع ناشع، ہم
جیلیع نیک، آن اذ انبیاء است
یہ، نیز بینی پیچیں رونمہ از گریشی
ونایعات دو کوہ غرو است در
جو دنی بھر بن کلاب ۹

وستوچیع، چنین بخواهد زدن با وظیر
دستگان بنتیجه، بجسر او او جاده را
وستوچیع هم نامور شدن و چنین
نه خوش شدن و رفته پیدا
پیدا شوچیع داشتند ایشان
را پسند نکردند همچنان شدن و ده
رلتن خواهان میبینیدن شاخه
ن دف رنگوف؛ همچنان

(نوال) که می بینم صد مرتبه
 بقال نوایلک اتفاق نکند
 و پیره و نصیب و صراحت
 (فایل) هر هش دعه دار
 (نائلکه) هم بینه و ذکر فی اس ف
 (نیز نائلکه) و ختر سه صحابه است
 و ایو نائلکه سکان بن سهاده صحابی
 (آنوله) چه بسیار عطا چه جواهر خواهد
 (نوال) کشدا و نام مردم
 (منوں) بکسر فرد باشد که بپی
 باشد در
 (منوال) بکسر فرد باشد
 آن چه بے باشد در بیا اهم
 سی منوال دایپا ایست
 طیه واحدکه یعنی بر کرد زردانه
 (رس) بوله نواله کحراسته
 و بکسر فرد کوں گردید
 آنوله کوں یافت آز
 راستیوکان کوں گردید
 مُستنون بخت است ازان
 آن دل نوک بافتح دریا
 روان و مژده کشت و نر جولا و اول
 (رسوله) که قدره باوری است
 دن ہمله ملکه و بیر نوک از بفتح
 عدو و دم او را و قالیت لکڑا
 بالکھدیت و لکھکه چه جواهر خواهد
 گردیدن و حاجت یا آنگاه کرد
 دران و نیز نوک نزدیک
 وس، فیل ندویل نهیلا و نیلا
 بافتح بی امر و بسیار بظاهری
 و قالیع قبلی اذ الله، فرمد آمد
 و اون مرستند و بقال انان را فتح
 و مسویل، که داشت نام مردم
 رستیویل، و اون یغایه
 و مذاواله علیه دیده

یکده و طوفندن القبه حاضر
 عدم فضل استخون الجمال و ذلك
 (ان الصیغه) من سمات الوق
 دون لخل فقضیت المسیب قال
 بختکه ساده دکان کمانزی
 ان وک (رس) بالضم و لغنم کوی
 (آنوله) کوں نوکی کسری
 و بوله بالضم جمع نوک کا د موٹ
 (نوق) با ضم بمعنی
 و ماند که چه حق است دلخ
 بعل نوک به وهو القیاس
 (رس) بوله نواله کحراسته
 راستیوکان کوں گردید
 مُستنون بخت است ازان
 آن دل نوک بافتح دریا
 روان و مژده کشت و نر جولا و اول
 جمع و نیز نوک سزاوار بقال
 بولکه آن بعل کذا ای بدلیت لک
 مانولکه ای ما بستی بکار تاله
 اصله میں ایمان
 خیمه بافتح و شر بقال بیان
 مه مولکای شنکه و بوسه تله است
 و نیز نوکه ہمام و ختر اسلام صحابه
 و آن نوکیه کجہی است دلی بن
 محمد بن خونه محمد شمش است
 رنوله بافتح بردنه از زنگیان
 بولکه بالضم مش و عده
 نکل، رهش و میلکه مرد بسیار
 بحال بخود و بخانه لان احوال جمیع
 ناله اگر دهد مردم باید ایان
 بیکه کفر و صراحت لیکه بن مکانند
 الهم نیز لیستهای و نایع فیکی بسیار بسیار

(نوقان) با غمگی بازد شه حس
 و نواف، کشدا و زالکش شتر
 درست و نیکو کشند آنها
 و نیق همیز مرد خوش طهه و میانی
 (نیقه) باکسر اشکی و ازروان
 و کاره باس طعام و خورش بست
 و میشل عرقه ذات بفتحه در حن
 چاره عویند که باز جو: ۱۰۰۱
 بس دموی صرفت و داشت نام
 (نیقیت)، بالکسر بفتحه بامیت ای
 ایا سطیبوی یا آنرا آنیقیه بفتح
 همیز و کفرن یا آنیقیاء مدد و رانو
 دشوق، بفتح الخیره که بست
 دینوک، بفتح الخیره که بست
 کوں مولیش معطف شوق
 (نوق) با ضم که کشند
 از پیروی و معاشر تقویتی و تقویتی
 (منوک)، کشند شتر یافت یافت
 رام کرد خوبین کشند داده شتر
 سفت پیروی و بزرگی بازد شر موقته شر
 و آنیقی، پیانا قا و پیانا قا، و شکفت
 اما خست مر
 (نیمیا) برگزیده
 و تقویتی فی مطلعه قلبهم چید
 مرد سید رنکو کرد خوره شر و بیان خود
 را، پیروی و بزرگی، آراشکی کرد ای
 مدرکار شوق بادر و تندی ایکل
 (آشیتوآق)، ای ای ای ای شتر
 و میلکل ایشیو ایجیل، و رفع
 شنکه کر میکند که خون خود را در سخن و گیر
 و گیره و صراحت لیکه بن مکانند
 بیکه کفر و صراحت لیکه بن مکانند
 الهم نیز لیستهای و نایع فیکی بسیار بسیار

رستاک و مهار خوبیت نمایند بجهات
«ستاد کام» هر زیرین پست که
در راستای پیشتر +
راستگانه هم آرسیدن دفتر
گرفتند خوشبخت خوابیه منوران
ل و ل (لون) بالغه باشی
پنهانان بکسر و آنوان جمع و
لست و دو دات در بعض تفاسیر
آن والعلم آورده اند و تبریزی بخ
ذام شیر سر بعض عربی سی
که ز علی مثل سکته و رد و لون
لقب یعنی صلح اسلام و لقب شیر سی
و گرد لقب زاده مصری و نیز لون
مرسی از حروف هجده از جمله حروف
زیارات و لوقیل فی الشعرا بارد
نکون للتاکید مشددة و مخففة
و الفعل است قبل بعد لام الفهم مکمله
فی الشدّه و الله لا يضرین و لخوبیه
الاستفهام تقول ما يضری و بعد
الشرط اذا اندت على ان یکتو لشرط
تضییل اضریه قال الله تعالی فیما
شقیه فی الحروب فشریم دفعی
التشییه اضریه لان و قیمیع اضریم
بعض فیاء و لهوش بکسر ماد
بعضها اضریانی اصله اضریان
شدّه موندیت ففصل بکسر ماد
و بکسر نونهادا ما المخففة فی ذکر ثبات
سکر فصلتی انا و قفت علیها
و قلمها فتحه بدایه الفا کفر لکه
رق) ولا تعبدوا شیطان والله
فتعبد او رب بعض فیت نے
ابو مثل کنولیه الشاعر
و اصریت عنک المعدوم

چاشه خواب و بستر دکان +
دن (شکه نو مان) بکسر و شدم
بریسے و بکسر و نرم و دیزیر توکم
بیه آراز هدن پا سے برخیز از
پرسی ساق و کاستن بازار و
ایستادن با در فرود مردن آتش
آرسیدن وربا و کنده گردیدن بیه
و فروتنی کردن بخدا تعالی و مردم
گرسنگه آرسیدن و قزوگرفت
یغایل نام آنکه ای عکس اطمانت
وس نام فلان توکم بالغه دینکما
لکتاب بخواب شد و گذاشت کبو
لنوں اصله نوئم بکسر الواو فی
ستقطت الواو لاستفال الحركة
عکسها نقلت حکمها ای ما قبلها
و کان حق اللون ان یختم لتدل
علی الواو الشاق طفوکی اعمیت الفای
فی قلت الا ائم کروها فرقا هم
السلط المعمم والملکتو والمفتوح
فاما کلت کدر هلاله هی الایا والشا
قطیه و علی مذکوکی الکلی القياس
مشهداه بقول اصل قال قول بفتح
الواو و اصل کمال بکسر ایاه و
که دوستم مثل فلسفی عاف غف
(منیم) کیمیم مرضیه است +
دایانه، بخواب کردن خواریه
و شترین شکت راون و کشن
یغایل کنیت لائمه الکلی داشتند
و خواب شده کیم دنیم کی مجع
و نویوان، سکرا بکسر دیه خوب
یقال یانو مان و لایغایل علی غمک
و میتو مکم بکسر و کردن بخواب شدن
و شووم خواب دیهان یا جملع
نوردن در خواب +

ستادکه لرخ بحق الهه فتنک
لن و مه توکم، بفتح خواب
پستان، بکسر خوابه خوابه
و نیمیه، بخوابیکی ای است پیشنه
خواب بیغایل فلاخ حق لایق فیض
قوت بیه بحال عالمه بخده بکسر و بفتحها
در جل نوئم، بالغه ساکنه لون
مردیه ای اصحاب رکم نام +
دقیمه، کشادگی فرج
دقایقیان، مرضیه است +
دنوم، بکسر و بیار خواب
نوئم، بکسر و شکله و نیم نوئم
مردکنام بیه اصحاب رکم، لایکنده خادر
(نکونیم)، که بکسر و کنده خادر یاد
یا کنام بیه اصحاب رکم +
دوام، بخواب خواب بیغایل غذا
نوئم ای تعریفه النوم یعنی خواه گرفت
دنوم، بکسر خوانده خادر
مرد داده بکسر ایه میخواهد
دقایقیم، بخواب خوابه نیام گفت
و نوئم کوکع علی الاصل نیم ملطفه
باکسر شد ایه و نوام دنیم +
کرن، فیضه دنیم، بفتح مجع بانوم
اسم مجع ایت لایل قایلهم ش
آرسیده و بخواهی عینی مخواز فی
دقایقیه هر گهار و زدن خوابیه
و بخواب شده کیم دنیم کی مجع
و نویوان، سکرا بکسر دیه خوب
یقال یانو مان و لایغایل علی غمک
و میتو مکم بکسر و کردن بخواب شدن
و شووم خواب دیهان یا جملع
نوردن در خواب +

طار و تماضر بکل مال مطوق و نیز الفریض
نقدی روا پا پیر جنینه و المخففه
تسلیم مکان الشدّه اگاه فتوحین
لے فعل الاشیئن کقوله لایضا و ایشنه
جها عده المثلثه اصریشان فلا تسلیم
پیش ایه الشدّه لشکل مکانین
التشیه وابعضاً مکون للامتنابی
فی او ایه الاعمال بخوبی عموم خود علا
للوفمه او ایه المخوبی قومان
وللتشذیبہ حکم تقوییه دلخیصی
وللبعیم مفتوجهه بخوبی ملحوظ
المؤنث بخوبی خوبی و للعماد بخوبی
صلی بخی و می و قطعی بخوبی
(نوکه)، (ا) که صواب ایه و
چاپک زنخ کرد و دنیز نوکه
و غتر ایه هم این سیانین بین حرب
(فلکش)، که صاحب شهریت نزدیک
سیان اذان است احمد ناقیه
من صبه ایهادی و ملی ناشیق
بن محمد کله شان اند.

امد من شدی سیم +
ان و دت (نوکه)، با نفع پیک
بر برگ متدار و چنیه
دوکه، کسی فرح بینی ماتسیان
از مرد وزن +
ا نوکا هشت که ت زن نه مر
گرید ناه الدیان که نیک گاهی فست
است ایان و ناقیه لحاقه تسر
برداشت پس ایمک کرو فرمد، +
ناه البغل الدوادی فرید رایمه
گردانید گیا و سوره را و دنیز نوکه
با زایدان از چنیه و لیخز +
ان س، ناهت نفت که بخ نشانه
نوکه، با زاند و ایکار کرد
رگه ایش آزاد قری گردیده
انوکه دیو و شیوه همیکه غواصان لزا
و بلند کام گردانید و دنیز نوکه یا شیوه
دوکه الشیعه برداشت آزاد بند کرد
ان وکی (لیه) با نفع مشدوده پیه
اصل نوکی +
لیت، بالکسر فرنیکه +
انیت، بالکسر مشدوده الیه آنگه
چهست که سافر بوسے رو آر در
در دری و حاجت دنیاز +
دوکی، کری جیت که بیوی و دی
آوز مرد سے میشه لایق و دری
و مهدانی و خانه خوشی جا در خزان از
قوق و دیه سه است بشام ازان
دوی است شیخ اد سوم الیک زکریا
دوادی و میه سه هم قند و بیتل
است هر تنوکه بیمی ایام است
کردن و بیوکی قبید است

دوکه، و نفع داد خرا دنیه
محکم بجهود کرد پیش . توله دنیه
دنیه بمنزو بالکسر شد ایه
نیم جمع بجمع رعایت کیا اشاره
مترفت؟ میمه خلق صلاق
دوکه دنیه و تماشی کی بیوانی
ایم فتفع خارجیه نوکه ایه از خود
میست و ایه در کیه و شیه از زرای چهار
رویها را مقصد ای پندرم از هنریزیه
مقدار سدم پاس و نیم درم +
دوکه لکی جه چهک دهم قصده +
را پل نوکه همیو با شتر خش خواهی
رکاو شتر فریزه بیکرو موخت دروی
یکان هاست و دنیز نایه) موخت
دوکه سخاب بیه و طو استه +
دیگان، بالکسر ایش بور منع است
، من، نوکی بیشی کیه بالکسر و
شماریه و بیکنیه و نوایه ایش دنیکه
آن فرود دنیه الله ملکان که ماره
اور ایهار صاحب بکر باشد دنیکی بخ
اذاخت آزاد نوت ایهانه شیانه بخ
دوایه) گرامسته و بکسر فریزه بگردیه
و نوکه، پیاویه بیکرو ایه ایه ایه
بکاجت دوروان کرد و دنیز نوکی
محکم ایه از جایه بجا سه بر لشتن،
رکاوکه، رکنکوبیا سخرا دین و
روانگه دجاجت رادوانه بیش خوده ما
راند ایشخ نه خدا زاده و کل کرد ایه
فریزی شتر را +
دوکه، روان کرد حاجت داده
بیش خدا و ایه ایشخ ایه خوده بگرد
کایه بیه بیهیت و بیکر سه +
و میادیه دشمنی کرون ایه بکسر بیه

پر آدمیوں کی کوئی بحث نہ ہے و انہوں نے ملک پر
و فیضت ہے کسادی پر کھرو ہے
و نہ کام ہے کشاد اور خلیا ہے جبکہ صرف سخت
پنگوں شیر میٹھے سخت اور اپنام ہے حق ہیں پنچ
و رضیت ہے کبکب شیر میٹھے ہے
و حمیت ہے کمن شیر میٹھے ہے +
انہوں نے دنستہ ملان عکھن کا
سلکائیت ہے ورع کر دے ہے +
انہوں نے شر دنستہ کا ہے کوچہ
ہاشمیت نو ہے اور رفت رہے
انہوں نے انجھ ہے بالفتح را درشیں و
کشاوہ ذیمیر ہے پیدا و کن کردا نہیں
ایہ مرتقیان پیہا و لشاخدات ان کہنہ
ساختن جلوہ والیں منفتح رکھنے
شتن جاؤ دوین میں اس تو کسر کردا نہیں زیر
الجھ ہے حرکت کا مرد من تاسی دو
زدہ شدن د بعدر من سقیم و ضر
منجھ ہے مقعدہ پیہا و کل دیونہ لکھا و لشذ
دانہماج ہویہ درشیں کردا نہیں راہ
راہ پیدا و کشاوہ شدہ کو زیر متعہ پیدا و
پر شور زنہ انکامارہ دہ گزوہ و بیان صلاحیتی
و آنچھے نیپ د چھپنیزی سرہ کر دو
کہنہ نہون جاڑا و کہنہ گردیا ان ان
الخیلیہ کاج ہو اخھو دہ راہ برا و پیکہ
انہوں نہیں کلہ ہے اور کنہ کلہ ہے
و لشپریہ جو مزدہ اس سفیدت اسی کلہ
ناہ اسی کلہ کن پر کوئی بندہ گھر دیں پیکہ
و نیکہ کلہ ہے اس کلہ سطہ ہے
اٹھنہد ہے جس نظر دیکھنے کے وہ سوہنے
لیکے از ریتیاں بردار گیہ گیہ را در پنہ و دھنچے
و نیکہ کلہ بر کامیہ سکر کلہ دیے
والصلح ریبد پیکہ دہنکھی پیکن دھنکھا
کنڈ لالھس و غیرہ

وزیر الخیل بن منیب پاپ بن معتمد
منشک نبی مسیحی است و شعر
دایمیکاں ہنگارت وادون ٹالے
لعقان نصت الرجل فنا تھیوہ
رسانہ ہے ابری دوپہر دوہب
وجہ آن دیسین گر لعن فائیت کردن
و سانہ ہے لالی لامن) میں بیدار
گزندہ شر ان بیس خود ہے
و منیب، معمواں شریت زد کہ تو
(انہاب) نارت ون فیضت
گزدن پیرہ روزہ ان اسپ برقیار
ان و بدر نہیں تھیں کہ جرحت زدن
و از لازمیا مشرف بر علاک +
جہنمیڑ کا کشفہ ہے بیانے ہاک
نیمن چنہ دکوہ گک یا منا کی میا ایش
مہبوبۃ کعصر وہ متدهن مکمل
نیماں و نہایتو جمع رنیز نہکاپن و ذخی
عاد ما نہ نعال منہا و فی الحدیث
محیم ملامن نہا ون اذنه اللہ ہے
ن و ب نور نبوغ ہے صفر
و نے است و دریں کر کشمی است
و بیا سے و از تیز و دا ززاد و ذخی
نیز گنو نیز مغرب و دریں +
و ن و ب ایشخ نعل، کھنڈ سر
کھان سال بھوئ نقباۃ مریٹ فیز
نشیل کہ، پاش رشرا وہ بھر قال
فی المردم کی فی حدیث العمال
فیظ جہنم یا خبیل و هو نقصیہ
والصور بالیم بخی سبل کمعظم کر سکن
کرو است و نیز نہیں بل و کہ جرحت
کھان سال شد و رحتر نہیں بار
ن و ت منیبیت ہا کا یہ ہاگ
کھون ٹیقیل ہو وہ لشڑ دم صدر کال

من اندی و صوی و سپس
در شوی و هانگ کردن باشد
در پیواد، آشی سکون بیمار
استوی القوه هنر آموزه کن این نهاد
خود را در این درون کردن با جمله
و این شنوا و خسته فرماده است
آن و درین قدر های پیر گوشت نیز جوش
دفت، نقاده و آن پر گردیده
مسک، هیئت الکوئند و پایه
و بهاده هراسته نتوءه دینه و
او نهاده سلاده نیز جوش مرد گوشت
و فی السبل مایل باید مانعی می پنداش
دیگر می شد، نکارم گوسته نیز بخسته
دارشته ای نیز بخسته های گوشت دیگر های دن
آن و بد لذت چب، با فتح غیرت
یهاب گلگت پیجع و رسچ لغوار او رو
آن هنگاتان، شنی و دو کو و ارسن تھامه
لذت، با این فارت هراست
لذت، های پیر رضه است
لذتی، های پیری غاز گری
لذتی، های پیغمبر مصطفی کسیش شد
لذت، های پیر ای پوش و زیر
و زندگانی ای پوش عویشه بن علی
لذت، های ای پوش، با فتح ایکی است مر
می شدی از اول و حدودن باشد
لذت، های ای پوش، هراست شتاب باشد
آن، های ای پوش، های ای پوش، آز باشد
دیگر لذت، های ای پوش، پاشنه مردم گرفت
لذت، های ای پوش، لذت، های ای پوش، پیغمبر
و زیر لذت، های ای پوش، های ای پوش، کسیش
لذت، های ای پوش، های ای پوش، لذت، های ای پوش،
با فتح قیمت گرفت و نمازت کارده
لذت، های ای پوش، کسرن پر قبیله است

پیش چون نیک سعی شد و داشت که
غولکو و بیگانه که بیرون خود را ساخت
لهم اشیعیا لکن خود را مخصوص نمایند
در آن قرآن و قران، بفتح المکن و محدث
بله و بفتحها ستد و هاست اعلاء و اوسط
و این سهان و اسد و بند او و قیز قدم است
ریا هشون و ابر
و من همچویی، کشیده شده بکند بجه
بچ شنیده خود را زنده کرد از آن و بدر
فیضه و آن گرد و شور
و من همچویی، با کشیده شده عالی و پیش
رفت، هر آن تهران که هدایا، بافتح
چار می کرد و بجه ساده و نیز فتن
سرزنش کرد و بجه ساده بزرگ شد
قوله تعالی و آیت اسما ائل فلأة شهد
چنان شد و در شفت از فتن جهت سوی کرد
بجه شد و در فتن ای پدر زنین زیاد شد
پدر و مکن و این سخن از سمع پیر ای پدر
تعالی حضر حق هضر، می بخی الله
وزان هنگار، ای پدر سپیدن چاه مکن
نیکان حضرسته آنچو و دامدن
آب و طون و جزان و فراخ کرد
خوش شد روزانه ایستاد و خون سک و
وزخم فراخ نزد نیزه و به نجات
زد سپیدن، فریاد کرد و نش و امته
و دیدن و سوان لشتن خون و خذک و
و پرورد و امتن و در روز خارت نمودن
داین هنگار، سرزنش کرد و هایستاد
خون ریل روان گردیدن شکر و
داین هنگار، از جه کرد و مصنوع
آب و دیدن و فراخ شدن و فرنق
دیدن سکر برداشته چار می کرد

فَارسی اسٹ غیر مغرب دہدھی چن
ابن مہد بالله ال ایضا غلامہ دھالِ حنفیت
ن و ر طھر) بائیت دیرک جو
انہاد و طھر لکتب ہمور و اھن
کافلیں جمع قال اللہ تعالیٰ فی جهان
و طھر ای انہاد و قدیعہ تر بالواحد
عن الجم کما قال تعالیٰ یوں کون الدبر
طھریح نسب بوسی پڑھرائون
عبد الله بن علی و احمد بن عبد الله
محمد قلن و علی بن حسین بن
میمون شاعر و طھریح جنسی
شہرے اسٹ یا بلادوسی +
و طھریح) بائیت روایتی و خواری
طھر) حرکتہ فراخی ملک دلی
و طھریح) گلشنہ جو نی فرنخ و کشہ
و سچل طھر) مرد بوز خاہت
کندہ د قال اللہ یہز و ان گفت لیلیتا فاق
طھر) منی اوری الصبح فلا انتظر
و هنار طھر) روزنیک روشن و فخر
پڑھر) الگور سپیر پڑھر
طھریح) کامیز سبیار
طھریح) کسینہ شتر لمحہ بیسا رشیر کو
زندگانی) الحباب - وزند بیس بیس
روشنی ماہین طبع فجر تمازغ و ب اتنا بیا
از طبع اتنا ب تمازغ و ب آن و نوشان
روشنی میباںی و افرادی آن اھر کافلیں
و طھر لکتب جمع ادا لا یجتمع كالعذۃ
والستراپ) پھوزہ شکورا
پھر شریا پھر پر مینہ شوات زردارہ اڑا
پیش خاتمه اطھری و طھر لکتب جمع
و نکاد بن توکسیدہ شاعر بہت ازبی
کمر بن میں

لشیه د تجیل مهندس و مهندس
العده صدر مردم کم کوشت پنهان
کفت (نمایش نهاد) به غاران
پیش نمایش زاده برگزدیده و نقشه
الدیگرین و مشتمل بر اینهاست اور
زمانه و از جنی برگزدیده و نیشت
عصفونی داده بازیگر خود را در
همیشگی نمایش نمایند این که در
سیبیت روز نخست را بزرگ شد و طلبای پیر

شندہ بہان نہ
ن دش مل دنہ تسلیم، بسرا کے
و پر خود پیر کھان سال لزمند و مشرد ہے
از پیر می ہاں کے عاتق تسلیم
مونٹ و نہم مردے کے تقبیر است ہے
وابو تسلیم، تیقیط میں نذر وہ
تسلیک کی تسلیم
و تسلیم کتہ، ہاں سال خسروں کی زبان
بندان نہ خسرو باڑی و پھر سخت -
کرسنے خور دنی و پر تائید مستعار سوار

شمن پر
ل، شن و نمیض، انتہا میں
سدکبہ نشانہ جو نے شیر انہض کا فخر
بسم اللہ الرحمن الرحيم

پلٹنے کی اسکے مار و مجبہ سے اُن پر
رکھیں گے، لیکن، لکڑی پر مو منحصر است
و ناچھن دیکھنے، صرخی ہال تمام
راست کرد و مدد بیمن ملکہ
کو رشت، طلبے پانڈو شے سات
و غایصہ این تو گفت، شاہزادیت
و ناچھنہ اُنچل، بہادران
ہوئے، وکرہا و سے تمام نہ پند
و کس نے کم سبھت و سے طلب

بدرخ شہیں
ن سی دھنس ، کھرو مرغے
ست کر لئے بیکار لئے پتکان
اکھر مسحیہ
دھنس سماں زیر جد نیمہ بن شہ
نہ توں ، کھرو بخیر میشہ مٹاس
شداد مشد
منہس کر منہ سیخا کر ایں پیج
در منہ

ارڈنکس،) بندان پیش گئیں
نہ سب رکھتے، کبھی نہ
پیکر لکھتے، وصول سبک تینوں دو ایضاً
دشت و بسیا خونخورد ہے
رکھتے،) بہمن کو شتے،
بہمن مسام،
نہ شر رکھتے،) لیکن
ستور بسیدت، و کذ آنکش
العوام، و اپر گوش، ستر کے
ہاتھ سہن شان باشد ملے
ثرة کے زمین افکار کو د
نقاوٹ،) انتہ استہ و تک
رکھ لیتا ہے مردم را تو
رجیل مہوش،) مردشست

ن درش در پیش از برج میخ
می خواست که بچشم داشت که سعد
آن دزد هدایت افراد را کند اینها
بینه باز نداشتن است به
و نه تنق ، با این فرصت و پردازه
که در فضیلت نه
و هیچ کس شیرینی
و نه تاز ، با این روش باشند
پیار نه تاز دلگی قدر

د ناظر) د تهمه است و
د هزار) شد وزیر امیر سید
پر عینه در پشت روانه هدایت
ن همراه با العلکوی ایشان
دو دریا ب چاه زدگان پد شد و تو د
هزار شتر با همچون زدن و زدن ،
دره کردن و سچو ختن را زد یک
شدن پیشنهاد سر جنبه ایشان و سر
سینه بر علاحتن متوجه بر قش و
سرمه ایشان کاره شتر سه پستان لعنه س

دست هر زمکن چانے میتھاں
آپ کشی پشت چاد نزدیک ہے
دن کو پیدا و نہایاں اسے ہے
درستگاہ تھریہ ماتعیک شدن ہے
پڑھیں امن شنا سدا فرست یافتہ
لیاقت شرودن دندیک دسین
کو روک بیو رغ نہ

وستا هنر شانی کردن و دکس
پیشگیرانه شدند بدینجذب
در اینجا نهاده شدند و دلخواه
شوند و آنها بجهت شنیدن و فرازه
که در آنها میباشد شنیده شوند اینها
از این پیشگیرانه مبتدا شدند و در آنها
آنها را میگردند و میگذرانند

گشته بہ کھے و قیام ہم نہیں بہ کار جسے
دکو آجیضن، شرمن کوں جھوٹت
و ایام ۴

رائنا پاچن، ہلکان ہم مردے
رفت، نمغز نفعنا (۱) انتخ
دئیو مٹا) بہ خاست ہے و نمغز
الذبت) اسست و تقدم بالا گردیہ
کیا، و نمغز اخطار ہی و درا شد
بہل نسخہ وجہت پہیں ہے و پیر
نمغز، سعکرعن و سر زنش
خودن ہے
را فہما صن، بہ فیڑا شین و فن دیک
ہے گرو نہیں مشک ۴

رائنا هفڑ، خاص ہم مردے
رائنا هفڑ، تادست کردن ہم
و پیر بہی خودن صد جنک ۷

رائنا هفڑ، بہ نے یکم گرد روا
شون اپنکے کردن بھٹم درد ب
را فہما کاچن، بہ خاستن ہے
را فہما کاچن، بہ خاستن ہے
بکار سے یا بہ خاستن فرجون میست
ان یقان اسٹنہ عکس نکذکای امراء
ن، بھل دنھنصل، بکسر کان
سال نزدوم و کرسی ہانلو
ان و مدراف، نمطہ بالریخ نہ طال
بانچ خدو ندو اور لہ
ان و مع دوف، نممع نموعا
بعم تھے کرد و چیزی سے برپا ہو از کوہ
ان و دنھنفت، انتخ
مشتہ نہن و عضل من نممع
ان و لی دنھنقت، انتخ
مشتہ لی بہ شیبہ سہ بیر نہانق
سے بکسر بھ جرد نتے است و

؛ متح بسبب سبت او پهپزه
و کذا نهست هنونه که یعنی
مریض لریده و نهر جمیوا
اند رویه و مقصم) اگر
برند پاک نیمرو
و نهم بن دینیه) بالکه پد بعلی است
وصن ف) نهم ایله نفعتا) و
نهنه بفتحها دلکیما یعنی
زمر کرد پاک و زاده در راه
ستوده ایه و نیزه تکر سنگیه
و براش از اشتان با مشتان و
راخون بمان پروف) نهم الغیل نعمتا و نفعتا
فرم و ایه کرد په
دوس، نهم نعمتا) مرکت و هاتمه
و قعدی: بجزی و نیک از مند که وید لعام
و نهتم و نهایت) مشو با شیخین ایه
و زد و کریا بهکی بالکه صاحب
نشد و نهیرو بکذای) و زند آن
کسی
و منتهه، ایه دم سرداز
بر آوردن؛
ان دم س (منتهیش)، بکریم
که پوشیده
ن و ن ر و ها و ند) سند الفون
الاول والفعع والکر عز الصفا
والضجر عن الباب

ز نهتم) اشاد شیره بشهیه و سیار
زده در وشن په
و منتهمه) نقصه بے در و
کرسی وجا بے تا شیدن ایه ب
در ناقه و نهان) بالکه شترده
که برند ندو رام در و مکاریم بیع
و منهوم) از مند بیداع مرد میں
و قاله و منهوم بکذا ای مولع
بیه منه العدیث منهوم مانکیت
منهوم بالمال و منهوم بالعلم
و حل) سمعت هننه نعمتة

زیلی ساعت و دینه بمقابل
مرکت س مرزو و شده و
و نهیل، نزیر نام مردیه و
و زاصل و بیکال حاتم و نهیل
مرکت نهول بجه و سیز ب و
تشه ز اضد داست و شترگزه
و زاصل بن
رخا هله، آنده و زنده در
اپ خربه
وابل نهیل، سکه سرخه ز نهیل،
اپ خربه +
ز نهیل، سکن اپ خربه
و سیز ب و شه ز اضد داست
میهیل) کنده ب خود رفت
اپ خربه و بنا سے اپ خود بی
قال منهل بی فلان ای منهل
سو پی نیم و نزل ب منزل رشت
مرد بیت و سعادت و کور
و منهیل) اسره و بسیار خدا و بیت
و پشت بند بیان و بسیار عطا و بیت
و سق و تکر و بیت و منهیل
تجهیزه سخان است بوسوهه مجان
و نهیل) انسن امیت مردمیه
و ایهیل، نهیل ب اپ خود
شتر ز ایهیت اب خود رانیدن
و بیان بفال اهدله ای اعطاه
و خد و نهیل و نهیل و نهیت اب خوده
شد: نهیل و بسیار کار و نیم
و اضد داست و شهیل که دن و
ن و هر ف هر ۲) انتخی اوزی و
سره نشی و قصی که بمان شه و
جز ایه ز جرگنه

و طلب حلجه حق المثلث
خواست حاجت پیش بگذشت
حاصل شد و با خدمت داشت
یقال الحکم حق المثلث مکروه و
معروف فاقیل لایین تکریر ایمه است
دلیل هو تقتایه نیک غمینه کرد
رازها و در این صورت وسایلی
پیزیست اور پیغام برخان را وکلا هفتی
یقال طلب حاجه حق اینها عرض
ای ترکها ظفر ریها والملطف و
ویقال ایک ائمۃ الشیعه عز و قوامی
سینه تکریر تو زای است

رتیوهیله پادان ساییده هنری
پادان آن سیمین بیوال ایک
حق المثلث یعنی بسته شده تو زای
است و قول فرزدق فناک
عنه منکر و منکر ای نهای ایما

شد للبالغة

وتناهی، پادان سیمین هنری
و باز استادون از کار و جوان چیزی
رازه مشترک بیوال تناهی عز و منکر
ای هنری بعضی همچنانه بیرون
آب و سیخ و آرمیمن آن سیمین
رازها و باز استادون زکار و جوان

ویقال ایک ائمۃ الشیعه نکر تو
زاپه است سیمین هنری

نیم هنری، باکسر کیم کشش
و بیوی عو، باضم نیم هنری ریفت
یواده مشد
و منس) نکاه کشم کشم (یواده) بافتح
نیم جوش کرد پدلو شست خواره

و نیفاه، بعد شدن سعد و اب
رنها یا به، لکت پادان پیزیست
و نایت، پرسه مربوط بران درین
هر تر چوب که بران با بردازند
و نیفاه، باضم فانه تعال
نمکار مانه ای مقدار مانه
رنها حق، گمیزه طرفند و تعال
عو و هو عز و منکر اموریاً المعرفت
یعنی بسیار باز و آنده از بدی و
سیده ایکنند نیک زیر
مداد جعل نا هنری ویز

رجل، پادان سیمینه تراز
حسب ریگرے و کذا اهداد امراء
نا هنری ویز من امراء بید کو و بو
ویجمع ویشی اوتقول ذالمعرفت
هذا عبد الله نا هنری غنیمه
نا هنری على الحال

ماله نا هنری ای هنری
در جعل نیمه، لکت پادان پاکر میانه زیمیا،
در نیک زاده
و غمین، معنی

و نهییکه، سیت او ر پسر اسد بن
عبد الغفار و ما، پسر حسن الخطاب
نهییکه، کانیب، جمع
سیده زوج ز دز نهییکه ای هنری
مداد جعل هنری ویز رجل
ای حسبک

و نیفاه، مکاه پادان و خود ترین
از جایها که کدران ای پادان ایست و تقیه
نهیی شدن ای سه بار از گردان
وابکیته و بقصه پاکیشہ هنری
باضم جمع، سخن، است پیغم
در جعل صنایع، به فتح مردم
درم و از رنام دوامد لئے است
باد و بدو سے از همراه و نیز اور از کار و گشت و جوان خلاف اصره

بنگاه صد ایت فائد لواهی
تو شالیه ای پادان قتل و مغل و زاده
اوون لان فی ال حکیمة تو شا

و شفنه عن ال افر، باز استاد ایکه
ن و می دهد از جعل نیک من

رجل، بافتح بچه این مریست
و لا بونث ولا جمع لا اندیمه
و هنری، باکر و افتح ویز بگر

آب گیر، شهید آن اندیه و آنها دهی
کد لی ویف، ایکسل و جمع

و ناقه پهیله، باکر و نیک زیر
و نمید، بالضر سوانح س معن و

حق و خرد هنری کسر د جمع و نایت
پیزیست و پادان آن و نیز نهییه
بانوی خات ایم سیمینه است

و نهیی، باکر پادان خود مند
در جعل نیمه، لکت پادان پاکر میانه زیمیا

و غمین، معنی

و نهییکه، سیت او ر پسر اسد بن
عبد الغفار و ما، پسر حسن الخطاب
نهییکه، کانیب، جمع
سیده زوج ز دز نهییکه ای هنری

مداد جعل هنری ویز رجل

رایو بردہ نیار، حلب و نیار
جن طالب جن عجیب و نیار مسعود
جن عجیدہ و نیار جن منکر کرم
اسلی سماہیان مدد
و قد امیر مینه، مین مدن تہ
اندر است زین،
رس (زوت الشوب خوار)، است
اگرین کردم جاہ زین
را کار پیدہ، باہم بند بہانہ
و آنکار الشوب، هم و نکار کرد، زدن کن
صناورہ مثل اڑاٹہ و هر افتر
و صنایع، لکھم جامد و پروردی عالی
نوپ مذکور ای مسیح علیہ
و پیش کشید و سطہ
و تدبیلیں هم و نکار کرد، در جامد
منایخ کہ بہری بیان بنتیم مینہ
ای شتر
ان میں دیسان، بافتح
پتھم انہا اسے بدھی پی
ان میں دیسان، بافتح
پنجم اسے مزاد مرکت سے
ٹھیک ہے
ان میں دیسان، بافتح بیتی
دک وال فعل من هرب
ان میں دیسان، بافتح مکہ
مردہ یا پہاڑت زمان عرو
و من ہنادا نیطا، بافتح بعد شد
و رائیتیا ط، مردہ گردشان
ان میں دیسان، بافتح بیتی
و من، ناع بیتی، بافتح خمیش
ان میں دیسان، عرش بہری
و من، ناع المکہ، بافتح بیتی

رَفِيقَتْ) ، بَيْنَ يَدَيْهِ مِنْ كُلِّ هَمٍ
نَمِيَتْ رَفِيقَتْ) ، اَنْسَى حَمْزَةَ
وَبَعْضَهُ بَعْضَهُ ، فَقَدْ اَنْصَفَ الْفَعْلَمَ
صَرْبَعَ عَلَى مَبْدَأ الْعَزِيزِ نَمِيَتْ
سَوْدَبَعَتْ وَبَرْدَبَعَتْ صَرْبَعَ كَرْدَه
نَمِيَ حَدَّبَعَ) ، وَدَلَّتْ وَ
حَنَتْ كَرْدَبَعَنْ ، سَتْرَبَعَنْ ضَمَدَهُ لَانْ
سَبَنْ طَوَبَتْ وَتَهْمَيَنْ شَنْ
وَرَفَتْ خَجَانْ بِالْفَعْقَمَشَلَهُ وَالْفَعْلَمَ
مِنْ صَرْبَعَ
دَلَّظَرَبَعَ) ، عَلَيْهِ سَتْرَبَعَنْ
وَرَقَبَعَ
تَبَعَهَا الْمَعْظَمَهُ تَبَعَنْ) ، سَغَتْ وَ
أَرَمَيْ لَعَانَهُ خَدَهُ نَسَى اَسْتَرَانَ اَوْرَ
وَرَبَزَدَرَبَزَهُ لَكَنْ اَذَاضَدَادَسَتْ وَ
مَا يَجْعَلُهُ وَرَبَزَهُ (بَعْشَيمَهُ اَوْرَبَزَهُ)
نَمِيَ رَدَبَزَيَنْ) ، بِالْمَسْرَنَهُ وَلَوْنَهُ
پَهْنَ بَعْتَنَهُ لَرَدَوْنَگَارَهُ طَرَجَاهُ دَبَرَوْجَاهَهُ
وَدَبَشَهُ وَبَرَزَهُ جَاهَهُ : فِي مَدِيَثَهُ عَرَ
رَخَهُ عَلَهُ عَنَهُ كَانَ يَكْرَهُ النَّبِيَّ قَلَيلَهُ
مِنْ يَدِهِ الْحَرَبَرَهُ وَكَذَلِكَ عَنْ اَبْنَ
عَرَانَهُ كَانَ يَقْطَعُ نَيلَهُ الْحَرَبَرَهُ مِنْ
عَنَكَمَهَهُ دَمَهُ شَنْ اَهَاعَهُ دَمَهُ بَ
جَهَ لَابَلَانَهُ بَهَهُ بَهَهُ بَهَهُ اَنْهَهُ اَلْبَلَانَهُ
نَيْزَانَ بَيْعَهُ دَكَرَزَهُ يَاصَهُ اَنَهُ
شَانَ سَوْشَنَهُ دَهُ وَلَكَافَهُ اَنَهُ وَلَجَهُ
اَسَتْ بَهْفَمَهُ وَازَانَ دَهُ اَسَتْ اَهُ
بَهْنَهُ اَهَمَدَهُ بَنْ حَبَدَهُ بَهَهُ مَهَدَشَهُ دَهَهُ
اَسَتْ مَهَنَهُ عَافَرَهُ نَاهَهُ وَنَاقَهُ
ذَاتُ بَيْرَنَهُ (اَوْ لَهَانَهُ سَبَانَهُ)
وَهَانَ بَهْيَهُ اَشَهُ نَاقَهُ ذَاتُ اَمِيَارَهُ
كَذَلِكَهُ وَرَجَلُهُ دَهُ وَالْمَيْزَنَهُ اَهُ
لَرَهُ دَهَهُهُ مَهَهُ قَوَتْ يَارَهُ اَهُ شَهَهُ دَهُ

شِرْمَتْوَدْبَهْ كُصْرَهْ مُثْلِعْتَكَلْ بَخْرَهْ
فَلَانْ فَلَانْيَهْ قَالْ بَوْهَرْتْ تَغْلَهْ
عَنْدَهِ اعْرَابِيْهْ شِرْمَرْفَعْ يَدْكَفَلْتْ
لَهَ ازْدَدْ فَقَالْ مَا هَعَامِكْ يَا يَا عَمَرْ
بَطْعَامِ نُوكْبَهْ يَا بَطْعَامِ يَسْتَهْيَا
مِنْ أَكِّهِ وَ اهْلَ التَّاءِ وَ وَ وَ
وَ وَأَبْ ، مَهْرَكْتْ غَشْرَهْ كَيْنَ بَيْهْ

وَالْفَعْلُ مِنْ سَعْيٍ
رَأَوْ أَبَا بَيْنَانَ ، بَاتَّسْعَ وَشَدَّدَهُ
وَسَبَرَتْلَنْ مُشَيْنَ بَغْرَ اَصْلَ
الْقَاءَ دَادَ وَقَدْرَ فَتَّاعَبَ
رَقْدَرْ وَثَيْبَةَ ، كَثِيرَ دَيْمَهُ دَيْمَكَ
رَمْوَسَكَةَ ، بَسَرَ سَحَلَ وَنَشَكَ وَشَرَمَ
رَمْوَسَيَاتَ ، رَسَاقَيْنَ بَنَنَهُ
رَآءُ أَيَّهُ ، كَدَهَارَ بَرَزَهُ دَهَرَ

از آن شرمند و اندیا خشنگ گردانید
که بر گردانید اور از حاجت دست
هر سو ای اثابه بیکلیت او بنا غسل
را کلیم ، هنچ سو بسیار

دمع روایج ، با نسخه سخت گردنی
و دود و آد ، با نسخه و ازه بند
درشت و جیری شهری
رواد ، با نسخه ابیضی و در علی
نو عده کفره دتواده بالضم مثله
دو و پنیل ، امیر دنیل نکره و
حرکرده و پنیل بالقاہ مثنه
دوا دوا پا پانگ بمنور شست همیری شهر
و ابیضی و در علی :

رمهواییل، پنجه خشکیده و دم
رموده و دم، و خوش نشسته که
رض، و آدینه فاقدان) احتیاج
نداشته و شکر که از زاده

و دنالِ میں عجز خیہ و سخا
و اون را پڑھتے ہوں و اوم و او
رائکَه و مون بیقال انلئه لایاہ و کله
ان می مودتیجہ ، بالسرفت
کام و اگر مردہ مزدے ہے ایم و مسیناں نہ
دبو سے انس غیر خود و حشیش کاران
قمر و کاسہ سازہ و زنگلہ فی اسان

خوش خواستم . خود را که بزنیم
باویم سه پوتین گشته با
زمینه میون ، با شع و فتح هایه
شده ستاییت بسره
ن می دریک ، چشم شهریت
سیان سجستان دای خبرین با
دغی نامه نهضت بازیستاده

وَنَادِيْهِ، بِسْرَ وَبِرَاهِيْهِ وَ
وَسْ، نَاهِيْهَا) بِنَسْبَةِ كُلِّيْهِ
وَبِعَدَتْ ١٠ جُوهَرَةٍ

وَهُوَ دَائِرٌ، كَفَرْتُ بِهِ لِمَا شَفَاعَ لِي
وَسَبَّ دَائِرٍ، بِأَنْفَعَ كَاشِرٍ
كَانَ دَفَرَانِي وَسَمِحَتْ لِهِمْ كَبِيرٌ
وَسَبَكْ يَا سَمِحَيْرَ دَارِ كَبِيرٌ
نَمِينْ يَا سَمِحَيْرَ بَزَرْكَ مَقْدَارَ دَخْتَرٍ
كَانَ جَبَشَهُ وَنَيْرَ دَائِرٍ) شَرِيكَهُ
شَرِيكَهُ سَرِيرَ كَشِيمَنْ، تَرَهُ نَبِيَهُ
شَرِيكَهُ شَرِيمَ آكِيَهُ مَشَلَهُ
كَوْضَلَهُ وَبِيلَهُ وَالْفَعْلَهُ مَنْ ضَرَبَهُ

وَأَيْتَهُ إِنَّمَا مَا كَانَ يَرْجُو
كَمْ بَدَرَ مِنْ لَدُونِ رَبِّهِ وَمَنْ يَعْمَلْ
يَوْمَ الْحِسَابِ فَمُنْظَرٌ فِيهِ
رَأَيْتَهُ كَمْ أَنْجَاهُ رَسُولُنَا فِي دُنْلَبِ

وَنِيرُ افْرَانَافَلْيَ شَهْرَتْ اَنْ
وَفِي المُشْلَّ مِنْ يَنْدَ الْعِزْمَكْ يَنْا كَ
رَنْنَا يَكُوا، خَوَبْ لَرْ دَلْشَدْ دَلْخَابْ
غَسْرْ، اَلْهَانْ خَوَبْ، عَلَيْكَ الْأَجْفَانْ
فَرْدَكْ، تَرْبَ اَبْرَيكْ، كَيْ
مَنْ كَيْلْ، نَيْلْ، اَنْتَعْ عَطْيَهْ وْ
وَبَشْ نَيْلَهْ مَثْلَيَانْ اَصَابْ مَهْ
سَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ

نیلا دنیلہ والا نوئے ہاضم ہیئے
نر سپریڈ تو سے عطا ہے تو
و رشیل ، بالکسر نام مدد و مرت
اس سے بکو خود دے بے دیگر دریز دو شہر سپریڈ
سیان بعده جو اس طبقہ دو نیز نیل ، لکھیا
ا شد کہ عصا مہ آندر نیکہ و شیخ غریب نہ
بڑاں زنگ کفت تو بیک نیل اچھے
غمہ سے شوہین ، واکسونیا بکھر مدت

آن زندگی نمود و آن پسر ایلخانی نمود تا سه هجده
و تبلک شیند پس از پسر میزد مرید نمود
نیزه ایشان کشمکشان معتبر است
و مانع جمیع اورام و دلجهدا و شایمین
حصار خان مکانی را که مسکن

رئیل ہمادہ بس
رکھ لکھتے ہام زنے رہت
رسانی نیکتے نیلام بالکو
نا لاؤ نا آئے ہلکے و نسادے میر

بین سمعه
دستیخانہ، اکتھر ملکی زندگی میں
اس سمت
رویتیخانہ، کفر و نعمت میں ملکی ہے
و بیدعہ سخنیت شہر
(ف) و بیان، و فی، نفع الحکم
اہزاہ و دبای المیہ، خدمہ شہر
بیویتے دسی و قویات تکمیلیہ
از و مسندہ میں گردید بسوئے
آن تباء بالتاء مثلاً
رس، و بیت الارض، مَذْكُور
تو بیان و بیان، حکمہ سیاری، اب
گردید زمین و بیت الارض و فی
حکمہ سیاری لعید زمین،
لعنت اسی میں ایک دسپے
لعنت اسی میں ایک دسپے
رل، و بیوت الارض و بیان و
وباءۃ و آباؤ اولیاء، پتہ
بیار سیاری لعید زمین،
رمیق، کسی اب نک دسپے
شہر،
ادبیات الارض، سیاری ناک
لعید زمین مُؤیقہ، لعنت
ست زمین پیر امیباء،) ہلکت
اخوارہ کر دن انہیں یکٹا پیش
اید و ایسا اس کر دن مزپس
میں پس ماند و ہمارے نہدن غیرہ پھر
یقال اُپی الفیصل جھو لا
ای سبق لامستلا کوئی
لتویق، آمادہ کر دی،
راستیخانہ، کران و ہمارے نہدن
لعام دوبار سیدہ دمرہ مری
نک ہاضم جائے،
دب ب دوبت، بافتح آمادہ

بے اختلاف ہے و
و دون دفاتر، مدد ہیں تو پیش
حدیقہ از پھرے و آنہ سوٹ
و دسی دوای، بافتح عده شمار
و بیعت رخایت کا دیگر سے کند
از مردم و دیم و کلان،
روایت، بافتح فرخ از پیک کارے
و دا ائی، حکمہ سنت شتاب و
قیزہ از کورنر دسپ دہڑا ن -
و آنہ مونٹ

و ویتیخ، لغتہ مردا رسی، و فرخ
از دیگر دلائلہ و شتر، امان شکر و
جو اس سپر فرخ وزن نکا بیان خلا
و من، و آنی و آئی، بافتح و مدد کرہ
و خاصی پیڑفت گردید قال
سبیویہ سالٹ الحکیل عرب فعلیمن
و آیت مقاول و بی خلعت میں جمع
ولیعن فعال وی اندل من الواد
هرزہ مقاول کا بلطفی واد افی
اول الحرف و فال المازن والذی
فالہ خطلان بکل داو

مفهومہ فی اول الکلمة
فانت بالمخیار از شیخ
تو کتمله حال از شیخ
قلبتها هر ڈرامہ فعلت مُعید و آئید
و ووجہ و اجوجہ و وردی و اردی
و رویدی و اوری کا لاجھان الواہ
لکن لغتہ مدد الادلی

لتویق، افریم آمن
را فیاء، و صیہنیز شتر
راستیخ، و مدد خاست
و ب دوبات، حکمہ
بیاری عام مرکامی گویندیا لاعرض
اویاء بیع مقصود است و ایشہ

و اصلیتیخ، اگر و امن شتر،
و دم رواہم، بافتح خاذ کرم
و بچل قلعہ، حکمہ مردے کے
کند و نظر و خلیت کا دیگر سے کند
و مُؤامہ خود اپنی بے موہہ
اہ، اہن جامس باش کے جان خود،
بختیا سے ذرہ ہم کیا نہند،
رتواہم، بکھرہن، بباشد،
زیماں بقال ھما تو امان و هذ
تو ام و هذ، و آنہ تو ام تو ام
کفر بیجع بہریز تو ام تبید است
از بشر و دم تیر قرار اصل دم ام،
وصالح بن تیحان مُؤامہ تو ام
بہیت،
رتو امان، بافتح بیسے است
بینہ کہ حرش شبیہ ہن باشہ
و میتھر، کمرب زن ملکہ نبیہ
و آنامستہ الملا آدیا، دو کان زاد
زین و دیکھ کم امراء، مُؤامہ
استہ زان،
و مُؤامہ، کنہم لان سر شتہ بکر
و ویضم، لان سر شتہ بکر
و روانہن، یقال امہ اللہ ای خوہ
و رواہم ملاعنا و اما و مُؤامہ،
حائفی شوہر اس بیانات کر،
اگر و فی اللش مولانا تو ام طلاق الکام
بینہ گر و افت سیان مردم بکوک
تہذیب مخدوم بکار شرندی بارک
کے کار لسے ہمکو پسروہ سیکھنہ اور است
و سیرت است بکار زادہ بیانات
و سکنہ بکھر کارن و بند بیان
رمتو ای خر، سو حق و ساز وار و یعقل
عشق غناہ ام تو ایضا بینہ ساریہ

شمن بجهو که منع و جنگ و مغلوب شدن
شرب شد
دو دنیو بجهه کله مر به کاره ببر شدن
در جنگ +
دب تند خون و گشته بالکان
پیشنه، کمه حاشه گرفت تیره شد
دب خ دلو بیخون، بلو بیخون و هم
و چند یک دن و سرمه نمودن +
دب دل دل و بک، امرکه مخاگی مدکوه
و تکید، باستعف شده سخت زندگانی در
زمستی حال مسدس یوسف بهر فی الحال
تعمل و مدادای سوی الملاع و مولالو عمد
و تجمع شم قدر بجهه آذ باد اعله
و هم انتع بھیخو و نیز دستین
بیا-می فرزند دیمال و کمی مال و خشکینی
و سوز شر و میبه کنمی جله و
ار و بک) که تفاکر شد و سخت پیش نمود
را دل بک) کامد سو پیشیت
لایم اد) جلد ساختن
دستوری دل ای سر ایبا، سوتی چشم زخم رسانش
دستوری دل ای سر ایبا، نمودن بیان بحال
دب فر دل دل و بک، باستعف ایمه و طبا و
و تصییر ایم سع ای سر ایبا و تقویاد لفشن
دو آزاد هالم پار سیجان و عذکه بجوس
متوبدان بیهی ایم و فتح می پیش فیسا اند
موجه متوابد قریب و الیاه، عیش و ده
دب دل دل و بک، با استعف مددی از
لطفه ایه بجز و بجزه، مشهد و جانوگیت
هان بگریه، مگر خود ترازان دان بچارس
او بیده، ترکی سوره بتدیله یا سو شد
دو باد و دل کاده، سنت بـ ایه ایه بـ مع
هم سو شه دام ایون دـ ایه ایه
رد بک، سمره بـ ایه فـ شـ دـ پـ خـ هـ لـ دـ شـ